

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

03/06/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/06/13	LA NOSTRA MORT SERÀ UN SUÍCIDI, Gregorio Morán / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	5	1
01/06/13	ENTREGA DEL PREMIO VÁZQUEZ MONTALBÁN / MUNDO DEPORTIVO	6	1
01/06/13	PREMIO VÁZQUEZ MONTALBÁN / AS	7	1
02/06/13	BCN HOMENATJA HUERTAS AMB UNA PLAÇA DEL POBLENOU / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	8	1
02/06/13	HUERTAS CLAVERIA YA TIENE UNA PLAZA EN SU POBLENOU / ABC (EDICION CATALUÑA)	9	1
02/06/13	BARCELONA DEDICA UNA PLAÇA AL PERIODISTA HUERTAS CLAVERIA / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	10	1
03/06/13	NICK HORNBY RECIBE EL PREMIO VÁZQUEZ MONTALBÁN / SPORT	11	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/06/13	Debut d'Anna PASTOR A LA SEXTA / LA VANGUARDIA (ED. CAT) TV MANIA	13	1
01/06/13	CRÍTQUES A 'HOLA,EUROPA!' / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	14	1
01/06/13	TV3 TINDRÀ PERSONAL ESTABLE A LA DELEGACIÓ DE LA CATALUNYA DEL NORD / ARA	15	1
01/06/13	EL PERIODISMO NECESARIO, Judit Carrera / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	16	1
01/06/13	LA PERIODISTA GEMMA NIERGA REBRÀ EL VI PREMI QUIM REGÀS / DIARI DE GIRONA	17	1
01/06/13	PREMI SERRAT I BONASTRE A LA SECCIÓ D'ECONOMIA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	18	1
02/06/13	Marc Argemí: "LOS BRITÁNICOS CREARON 8.000 RUMORES DURANTE LA GUERRA" / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	19	1
02/06/13	SANG I FETGE, Pep Collelldemont / EL PUNT AVUI	20	1
02/06/13	MORDASSA A LESTIL TRILLO / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	21	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
02/06/13	LES VERITATS ESQUIVES DE SÍRIA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	22	1
02/06/13	EL PAÍS LANZA UNA SECCIÓN DE VIVIENDA JUNTO A IDEALISTA.COM / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	23	1
02/06/13	GISTAU «HAY UNA SOBREDOSIS DE OPINIÓ, ESTAMOS TODO EL DÍA SORTEANDO PROFETAS» / ABC (EDICION NACIONAL)	24	2
02/06/13	OBAMA I LA LLIBERTAT DE PREMSA / ARA	26	1
02/06/13	NIETO «EN LOS TIEMPOS QUE VIVIMOS LA SONRISA ES UN ANALGÉSICO» / ABC (EDICION NACIONAL)	27	1
02/06/13	EL PERIODISMO SE REIVINDICA EN LA GALA DE LOS PREMIS DE COMUNICACIÓ / DIARI DE TARRAGONA	28	1
02/06/13	«UNA MIQUETA DE CAMPOAMOR», Eva Peruga / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	29	1
02/06/13	TRADUCCIONES ERRÓNEAS, Tomàs Delclós / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	30	2
02/06/13	COPE PONE A JOSÉ LUIS PÉREZ AL FRENTE DE LOS INFORMATIVOS / ABC (EDICION NACIONAL)	32	1
03/06/13	EL PUYAL PERIODISTA I LINGÜISTA, AVUI A L'ÀGORA' / ARA	33	1
03/06/13	LA NUEVA DIRECCIÓ DE EITB APLICA LOS PRIMEROS RECORTES DE PERSONAL / EL ECONOMISTA (ED. LUNES) ECONOMIA REAL	34	1
03/06/13	MUSSCHE, PATRIMONI DE GRANOLLERS / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	35	1
03/06/13	ELS EUA I LA XINA AFRONTEN LA CREIXENT 'CIBERTENSIÓ' / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	36	2
03/06/13	LOS FOTÓGRAFOS DECLARAN LA GUERRA A LAS REVISTAS / LA RAZON	38	1
03/06/13	'EL MUNDO' I EL DIA INTERNACIONAL CONTRA ELS CANALS AUTONÒMICS / ARA	39	1
03/06/13	MEDIASET COMPRA ELS DRETS EN OBERT DE ROLAND GARROS / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	40	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

SABATINES INTEMPESTIVES

Gregorio Morán

La nostra mort serà un suïcidi

No és res personal, es refereix al gremi. El periodisme, i en concret els diaris, passen per un d'aquells moments que convé retratar. Encara no és tema per a novel·listes, però no trigarà a ser-ho, perquè la bona literatura sol arribar quan la realitat que reflecteix és morta i enterrada. El lliscament dels diaris de paper cap al cadaflak té un punt de suïcidi, de *seppuku*, que és com els japonesos anomenen això que nosaltres creiem que al Japó en diuen harakiri.

Feia temps que tenia pensat dedicar aquest article als 150 anys del Partit Socialdemòcrata Alemany, que amb la precisió i la rotunditat que el caracteritzen va explicar Rafael Poch la setmana passada. Un tema enlluernador. M'havia anat convenent de fins on es podia arribar en un dels assumptes decisius de la nostra història durant un segle i mig, i actualment, perquè estirant el fil de la socialdemocràcia alemanya no només arribàvem a Lenin i a Rosa Luxemburg, sinó a la qüestió nacional i al debat entre internacionalisme i nacionalisme, amb la dificultat de compaginar-los tots dos fora de les facilitats que atorguen els llibres i la teoria, ai!, aliens a la política real. En fi, fins i tot les debilitats passades i presents a l'esquerra espanyola tenen punts de connexió en la socialdemocràcia alemanya. Però de cop se'm va escapar l'oportunitat de fer d'anàlisi ponderat perquè em va envair la realitat, que és, en definitiva, del que viuen, o haurien de viure, els diaris.

Primer va passar allò de Maruja Torres, que em va afectar molt. Al cap d'uns dies, l'edició castellana de *La Vanguardia* publicava a la pàgina més important de qualsevol diari —que, malgrat el que els no professionals puguin pensar, no és la primera, sinó la tercera, la que obre realment el diari i que és la més difícil de decidir i compondre— un subtítol a cinc columnes en què es llegia “Dos islamistes degollan con machetes a un soldado en el sur de Londres”. La consagració de l'SPD i els seus 150 anys d'història haurien d'esperar, vaig pensar quan vaig llegir, com si em clavessin una garrotada, la revista del Col·legi de Periodistes de Catalunya en què una entrevista al veterà José Martí Gómez consent seguir l'empremta dels últims anys del periodisme. “El periodisme està acollonit”.

Les tres referències tenen característiques idèntiques. No passa res. És igual que a Maruja Torres li ensenyin la porta, o que diguin que “degollan” un soldat, o que el símptoma de decadència porti a l'evidència que els periodistes estan acollonits. Mai no hem viscut una situació tan sense present ni futur.

Conec Maruja Torres des del 1976, quan tots dos treballàvem en una revista que es feia a Barcelona i que es deia *Arreu*, escrita íntegrament en català i promoguda per voluntariosos personatges lligats al PSUC, i on qui més o qui menys acceptava aquells divertits traductors del castellà al català dels quals guardo un record inesborrable, per la seva paciència, el seu humor i el seu domini de les dues llengües. És a dir, que el 1976, quan bona part dels talibans lingüístics d'avui rectificaven el seu passat immediat cantant el *Virolai* o “con flores a María que madre nuestra es”, o assistint als exercicis espirituals de l'Opus Dei, o disfressant-se de harem krixna, hi havia un grapat de gent que, des de l'esquerra, s'esforçava en el que ara ha assumit com a patrimoni la Lliga Nord catalana.

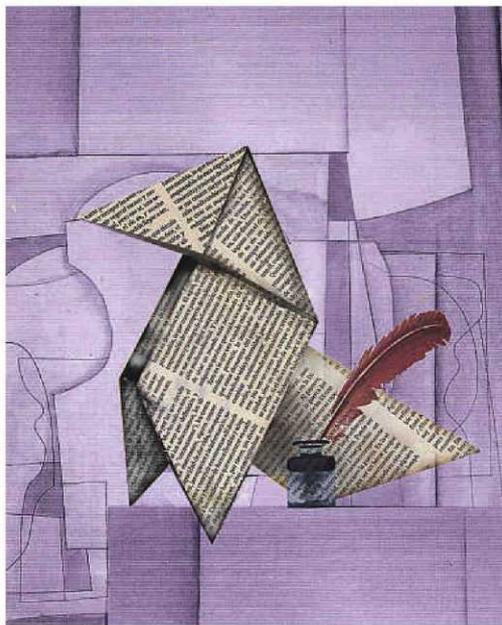
No he estalviat mai sarcasmes a Maruja Torres quan es posava formidable en el paper de reina dels mars del Sud. Però més respecte! Hi ha pocs periodistes a Espanya que puguin estar tan orgullosos de la seva trajectòria com ella de la seva com a reportera, entrevistadora, escriptora i

cia similars als dels missatges que s'escriuen als lavabos públics dels anys del còlera. I els col·legues de Maruja Torres, els seus amics de taula i complicitats? Han desaparegut? O per dir-ho en paraules de Martí Gómez, estan tan acollonits que han emmudit? Perquè la veritat incontestable és que et retiren d'opinar perquè estàs distanciat dels teus caps, que, per cert, no tenen cap altra opinió que la d'ocultar les opinions dels altres. Aquesta fórmula, que és més vella que el franquisme, s'hauria d'anomenar liberalisme del desvergonyiment.

El problema de la nostra decadència, la dels diaris i la dels que no més publiquem en paper, no ve de les noves tecnologies, encara que ens afectin i molt. Ve de la desgana, de la ignorància i del desinterès social. Que algú tingui la humorada de subtitular a cinc columnes que “Dos islamistes degollan con machetes...” es pot deure a ignorància o bé a un error, com ens ha passat a tots un munt de vegades. En castellà el verb *degollar* exigeix escriure que els islamistes del cas *degüellan*, no “degollan”, i m'imagino qualsevol professor de castellà que porta el diari perquè els xavals puguin parlar i escriure correctament en aquest país, tan orgullosament bilingüe, i es troben que el diari de referència desconeix la conjugació del verb *degollar*, en castellà.

És important? Doncs sí. Primer, perquè si no ho consideréssim transcendent augmentaríem les nostres ignoràncies, aquest cofoisme que entela cada vegada més la nostra vida cultural. Però també per una altra cosa més greu: encara que tothom es pot equivocar, fa esglaiar que no tan sols no aparegui cap rectificació, perquè potser els va semblar tan normal que ni se'n van adonar, sinó que a més ningú no hagi escrit —que jo sàpiga, perquè en aquest cas suposo que el diari ho hauria recollit— per assenyalar aquest desgavell lingüístic que posa davant nostre una qüestió que, tot i que no hauria de ser necessàriament greu, sí que comença a ser-ho: o escrivim bé les dues llengües, o tot d'un plegat sorgeix l'evidència que totes dues s'escriuen amb el cul, per no dir amb parts més pudendes. I, per tant, alguna cosa no va bé. Tinc una col·lecció digna del *Celtiberia Show* del gran Carandell sobre les singularitats, suposadament en castellà, d'aquest diari, i no és cap retret, perquè tots escrivim beneiteries, però que ningú no rectifiqui i els sembli la cosa més normal del món resulta inquietant.

Max Aub, l'escriptor valencià que es va inventar allò que cadascú és del lloc on va fer el batxillerat, columnista de *La Vanguardia* durant la Guerra Civil, té una de les reflexions més agudes i transcendents per als qui escrivim: “A mi m'interessen la justícia i el bon castellà”. Una cosa que és vàlida per a qualsevol país i qualsevol idioma. Si el periodisme ha anat perdent aquesta empremta d'escrutador de la realitat, que no és res més que la recerca de la justícia, i a més ara ens importa un rave escriure bé en castellà, o en català, per què recoi hi som? Desenganyem-nos: el problema més important del periodisme és la por: no de les noves tecnologies, sinó dels vells poders. ●

MESEGUER

columnista temerària. Pedanteries a part, i sense cap índex d'ironia, Maruja Torres és una figura capital en la lluita per una premsa lliure, que cap dels pallassos sense gràcia del hi-hi-hi ha-ha-ha català o mesetari no li arriba ni a la sola de la sabata esquerra. Sense ella, aquests mateixos que ara l'han fet fora no haurien estat més que restes dels cagallons del poder, però Maruja Torres va tenir el talent de girar-los les costures. Que l'actual cap del seu exdiari, el nom del qual hauria de bus-

El problema més important del periodisme és la por; no de les noves tecnologies, sinó dels vells poders

car a internet per saber si ha fet alguna altra cosa a la vida que riure les gràcies als seus caps després d'haver-los pagat el màster de principiant, tingui el desvergonyiment de fer de palanganer em sembla una humiliació que ens afecta a tots els que ens dediquem a això de la ploma sense necessitat de fer de xapers.

Perquè l'experiència és un grau que no concedeixen els comandaments. Les protestes i testimonis a la xarxa tenen el mateix valor que les nyàmeres al camp de golf. Hi estan unes hores i, com les caques de gos, ni tan sols adoben el terreny. No em canso de dir-ho: les declaracions a internet tenen un valor i una transcendèn-

Entrega del Premio Vázquez Montalbán

El próximo martes 4 de junio la Fundació FC Barcelona y el Colegio de Periodistas de Catalunya entregarán el IX Premio Internacional de Periodismo Manuel Vázquez Montalbán, en la categoría de Periodismo Deportivo, al periodista y escritor Nick Hornby. El acto se celebrará a las 19.00 horas en el Palau de la Generalitat. La entrega del premio contará con la presencia del presidente del FC Barcelona, Sandro Rosell ●

■ **Premio Vázquez Montalbán**

El martes tendrá lugar la ceremonia de entrega de los IX Premios Internacionales de Periodismo Manuel Vázquez Montalbán. En la categoría de periodismo deportivo el premiado ha sido Nick Hornby.

JORDI COTRINA

► Placa de la nova plaça de Huertas Claveria al costat d'una foto del periodista, ahir, després de l'acte d'inauguració.

RECONeixEMENT A UN PROFESSIONAL PIONER I COMPROMÈS

BCN homenatja Huertas amb una plaça del Poblenou

► L'espai de Can Felipa porta el nom del periodista que va vindicar els barris

► Autor crític de 100 llibres i 6.000 articles sobre la capital, va morir fa sis anys

ció en els quals s'havia de lluitar per tot: la democràcia, la cultura, la llengua, el benestar i la qualitat de vida».

RAMON COMORERA
BARCELONA

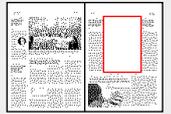
En la crònica de la Barcelona social i política de la segona meitat del segle XX, del combat dels seus barris i els seus milers de nous veïns per viure amb dignitat i ser també ciutadans, destaca el nom del periodista i historiador Josep Maria Huertas Claveria (1939-2007). Aquesta asseveració més que una adulació és una evidència de les ara anomenades transversals. En els seus 100 llibres i 6.000 articles en els nombrosos diaris en què va treballar, entre ells i de manera molt destacada aquest, sempre de forma hiperactiva i amb excés de velocitat professional, no va fer només això. També va divulgar i va debatre sobre molts espais i elements ciutadans. Però això, el relat reivindicatiu

del dels barris sobresurt especialment en la seva llarga trajectòria, i en la de la mateixa capital. I és justament el que l'actual alcalde de CiU, Xavier Trias (culminant una acció iniciada per una comissió ciutadana sota el seu antecessor del PSC Jordi Hereu), li va reconèixer ahir dedicant-li la fins ara plaça de Can Felipa, al seu Poblenou vital.

El professional desaparegut per un ictus traïdor fa sis anys en ple exercici i sent degà del Col·legi de Periodistes, va reunir en un càlid matí moltes persones entre familiars, amics, col·legues, polítics i veïns. Trias i la companya del periodista, Araceli Aiguaviva, van ser els que van destapar la placa amb el seu nom. L'alcalde va destacar la seva lluita per la llibertat al «donar veu als que no en tenien, en uns anys de transi-

ANTOLOGIA // El periodista Marc Andreu, genuí *huertamaro*, qualificatiu podria dir-se que *de guerra* aplicat a col·legues que seguien no només la seva trajectòria professional de crítica social sinó també humana, va recórrer amb detall vida i obra. I ho va fer amb l'estil propi de Huertas, sense estalviar intenció. «Tindrà plaça abans que Samaranch, no està malament», va dir en referència al dirigent olímpic a qui Barcelona busca també un espai urbà i que el periodista desaparegut va denunciar pel seu passat genuïnament franquista.

Coincidint amb l'homenatge, la Federació d'Associacions de Veïns ha editat una gruixuda antologia de 450 pàgines amb reportatges de Huertas d'entre 1964 i 1975. També s'ha fet una edició facsímil de la revista *Quatre Cantons* que no va sortir mai al ser empresonat per un article crític amb els militars. ≡

Xavier Trias y Araceli Aiguaviva, ante el retrato de Huertas

ABC

Huertas Claveria ya tiene una plaza en su Poblenou

ABC
BARCELONA

El alcalde de Barcelona, Xavier Trias, inauguró ayer en el barrio del Poblenou la plaza Josep Maria Huertas Claveria, dedicada al periodista barcelonés. Trias remarcó que Huertas, fallecido en 2007, dio a través de sus artículos y reportajes «voz a los que no tenían, en unos años de transición

en los que había que luchar por todo: por la democracia, por la cultura, por la lengua, por el bienestar y por la calidad de vida de las personas». La nueva plaza Huertas Claveria sustituye a la denominación anterior, plaza de Can Felipa. En la imagen, Araceli Aiguaviva, viuda de quien fuera también decano del Colegio de Periodistas, dirige unas palabras a los asistentes a la inauguración.

Barcelona dedica una plaça al periodista Huertas Claveria

BARCELONA ► L'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, va inaugurar ahir la plaça Josep Maria Huertas Claveria, dedicada al periodista barceloní, mort el 2007, del qual va destacar la seva lluita per la llibertat durant la transició. L'alcalde va remarcar que "va donar veu als que no en tenien, en uns anys en què

calia lluitar per tot: per la democràcia, la cultura, la llengua, el benestar i la qualitat de vida de les persones". La plaça abans era coneguda com de Can Felipa, una fàbrica del Poblenou que es va recuperar com a equipament públic fruit d'una reivindicació veïnal en la qual va participar Huertas. / Redacció

Nick Hornby recibe el Premio Vázquez Montalbán

El periodista y escritor Nick Hornby recibirá mañana el premio correspondiente a la categoría de periodismo deportivo de la IX edición de los Premios Internacionales de Periodismo Manuel Vázquez Montalbán. Una entrega de premios que se celebrará en el Palau de la Generalitat de Catalunya y a la que, entre otras personalidades, asistirá el presidente del FC Barcelona, Sandro Rosell. Nick Hornby nació el 17 de abril de 1957 en Redhill. Es profesor de literatura inglesa y ha colaborado como periodista en 'The Sunday Times', 'The Independent' y como crítico de música para 'The New Yorker'. Ganó también el premio William Hill Sports Book of the Year en 1992.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Notícies tv

Ana Pastor està disposada a qüestionar l'actualitat informativa.

La Sexta

Diumenge,
21.30 h

© ROBERTO GARVER

El debut d'Ana Pastor a La Sexta

La periodista estrena, la nit de diumenge, el nou espai informatiu 'El objetivo'

"Ho expliqui qui ho expliqui, no et creguis res fins que no coneguis els fets. No ens deixem enganyar, qüestionem-ho tot. Aquest és el nostre objectiu", diu una incrèdula Ana Pastor a l'anunci promocional del seu nou programa, que començarà demà, a les 21.30 h, a La Sexta. *El objetivo* és una producció de Globomedia en què, segons explica la cadena, es farà una aposta per la claredat i la transparència informativa en aquesta època de l'anomenada *infoxicació* (intoxicació informativa per excessiva i sense anàlisi). Amb Pastor arriba la seva manera d'entendre el periodisme, sense opinió, perquè per a això ja hi ha altres programes, a La Sexta, amb tertulians de pensaments i tendències plurals, com *Al rojo vivo*, *Más vale tarde* o *La Sexta Noche*. Així, doncs, el nou espai d'actualitat vol explicar el que passa sense partidismes, sense ideologia, aportant una mirada crítica sobre què hi ha de veritat en el que se'n explica. L'*objetiu* d'aquest nou programa és oferir dades *objectives* als espectadors –valgui la redundància, ja que ambdós conceptes fan referència al nom i l'essència del programa–, perquè siguin ells els qui treguin les pròpies conclusions.

Pastor dirigeix un programa en què cada setmana rebrà, en un plató de disseny modern i amb públic, algun protagonista de l'actualitat, així com especialistes, i que també tindrà com a col·laborador el creador de la web *Tu Derecho a Saber* (www.tuderechoasaber.es) i la Fundació CIVIO, David Cabo, considerat un dels màxims experts en transparència d'Espanya.

UNA COMUNICADORA MOLT SOL·LICITADA

Pastor s'ha fet un nom en el periodisme espanyol gràcies a la fama que té de fer preguntes incòmodes, motiu pel qual es va acabar acomiadant de TVE, ja que el canal públic va deixar de confiar-li l'espai matinal *Los desayunos de TVE*. Després de marxar, va fitxar per la filial espanyola de CNN, el setembre del 2012, on condueix l'espai d'entrevistes *Frente a frente*, en què ha conversat amb el tenista Rafa Nadal (va ser el seu primer convidat) i fins i tot s'ha retrobat amb el president equatorian Rafael Correa. La madrilenya compaginarà el programa *El objetivo* (La Sexta) amb la feina a la cadena nord-americana. **Núria Moreras**

'SALVADOS' TANCA TEMPORADA

Jordi Évole és un altre pes pesant de l'oferta informativa de La Sexta. El seu espai dominical, *Salvados*, canvia l'horari habitual d'emissió, demà, i passa a les 22.15 h, coincidint amb el tancament de la temporada. En aquesta última entrega, el periodista català farà una radiografia de la situació que viu el país. Per fer-ho, parlarà amb la jutgessa Manuela Carmena, el catedràtic Manuel Cruz i l'exministre d'Educació i Ciència José María Maravall, que oferiran respostes per intentar treure Espanya del pou on està enfonsada.

GRUPO GODÓ • PRESIDENT: JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ. CONSELLER DELEGAT: CARLOS GODÓ VALLS. LA VANGUARDIA • DIRECTOR: JOSÉ ANTICH. DIRECTOR GENERAL: PERE G. GUARDIOLA.

TVMANIA • Cap de redacció: CARMEN FERNÁNDEZ AGUILAR (cfernandez@prismapublicaciones.com). Coordinadora de redacció: NÚRIA MORERAS (nmoreras@prismapublicaciones.com). Maquetació: XAVIER PUIGBÓ. Col·laboradors: ESTEFANIA CHUECA, TONI DE LA TORRE, MARILÓ GARCÍA, EMILI GONZÁLEZ, PATRÍCIA

PUNTES. Correcció lingüística: ELISABET KAMAL. Redacció: Av. Diagonal, 662-664, 2a pl. 08034 Barcelona. Fax: 93 270 45 82. E-mail: tvmania@prismapublicaciones.com. Màrqueting, tel. 93 481 25 13.

PRISMA PUBLICACIONES 2002 Gerent: ALBERT TERRADAS Controllor: ISMAEL TARONCHER Director de suplementos: JM SANCHÓN. Director d'Art: XAVIER MENÉNDEZ. ISSN:2014-2684. Dipòsit legal: B-18079-2011. Preimpresió: LA VANGUARDIA EDICIONES, S.L. Impressió: CRE-A IMPRESIONES DE

CATALUNYA S.L. Dipòsit legal: B-2616-1999

Publicitat: PUBLIPRESS MEDIA www.publipressmedia.com. BCN: Diagonal, 477, 1a pl., 08036. Tel. 93 344 90 00. Madrid: Mª de Malina, 54, 4t., 28006. Tel. 91 515 91 00. Girona: Ctra. de Barcelona, 12-14, 1r 6a, 17001. Tel. 972 41 69 38. Nord: Iruña, 1, entrep. esq., 48014 Bilbao. Tel. 94 475 54 25. Lleuant: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14, 46004 València. Tel. 96 353 06 20. Sud: Edif. Melior, Palma del Río, 19, 29004 Màlaga. Tel. 951 16 49 28.

► D'esquerra a dreta, Fèlix Riera i Eugeni Sallent, directors de Catalunya Ràdio i TVC, respectivament, i Brauli Duart, president de la CCMA.

COMPAREIXENÇA AL PARLAMENT

Crítiques a 'Hola, Europa!'

► PP i Ciutadans acusen TVC d'«adoctrinar» la societat catalana

OLGA LERÍN
BARCELONA

El documental *Hola, Europa!*, que TV-3 va oferir el passat 7 de maig sobre el procés sobiranista a Catalunya, no solament va sacsejar les xarxes socials i va coure en alguna formació política, sinó que ahir va protagonitzar una part de la comissió de control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) al Parlament. El contingut del treball dirigit per Dolors Genovès, que forma part d'una trilogia junt amb *Adéu, Espanya?* i *Això no funciona. O potser sí?*, va encrespar els ànims d'alguns partits de l'oposició, com el PP i Ciutadans, que en van denunciar la parcialitat.

La diputada popular Marisa Xandri va considerar que el treball «vulnera» els principis editorials de la CCMA, perquè «no garanteix el pluralisme, la diversitat i la imparcialitat». Així, Xandri va acusar TVC de ser «un instrument per fer apologia del dret a decidir» i d'aprofitar emissions d'aquest tipus per «adoctrinar» la societat catalana.

Eugeni Sallent, director de la tele autonòmica, va respondre que *Hola, Europa!* és un «documental d'autor que defensa una tesi» i que la pluralitat és una «premissa bàsica» en els informatius i els reportatges de TV-3, tal com marca el llibre d'estil, que permet que els documentals de no-ficció «adoptin el punt de vista de

MESURA D'AJUST

La CCMA estudia externalitzar la gestió publicitària

►► Davant el continu descens dels ingressos per publicitat –en relació amb la previsió inicial per al 2013, durant el primer trimestre, aquests s'han reduït un 22% a TVC i un 3,6% a Catalunya Ràdio–, la CCMA estudia la possibilitat d'externalitzar la gestió dels espots. Com és obligació, l'adjudicació es realitzaria a través d'un concurs públic.

l'autor». Sallent va refusar donar a conèixer el cost del treball per «no comprometre» la competitivitat de TV-3, però va assegurar que està «en la línia» dels pressupostos mitjans d'aquest tipus d'emissions.

Jordi Cañas (Ciutadans) va equiparar *Hola, Europa!* amb «el *No-Do*» franquista i va acusar TV-3 de «confondre informació amb adoctrinament». Brauli Duart, president de la CCMA, li va replicar que si la TV autonòmica fos el *No-Do*, «no seria líder».

Sobre el nou model de cobertura territorial, Duart va afirmar que no s'ha produït «una apagada informativa del territori» i va anunciar que TVC recuperarà «molt aviat» la delegació a Perpinyà, que tanca avui. ≡

MITJANS PÚBLICS

TV3 tindrà personal estable a la delegació de la Catalunya del Nord

La cadena perd un 12% més en publicitat del que havia previst

El nou model de cobertura territorial de TV3 comença a caminar: menys personal, però propi i a dedicació completa. I la voluntat de recuperar la delegació de la Catalunya del Nord, que va tancar ahir.

ÀLEX GUTIÉRREZ M.

BARCELONA. TV3 va tancar ahir la històrica corresponsalia de Perpinyà que encapçalava el periodista Pere Codonyan. El president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Brauli Duart, ha explicat que confia poder tornar-la a obrir aviat, amb personal propi de la casa. Així ho revelava ahir en compareixença parlamentària, en què, a banda de les preguntes dels grups polítics, va voler presentar també, a iniciativa pròpia, el nou model de cobertura territorial per als mitjans de la CCMA, que ha comportat la liquidació de tots els contractes amb productores i periodistes *freelance*.

El nou model es basa a desplaçar personal contractat per TV3 i Catalunya Ràdio arreu del territori. Una de les novetats és la posada en marxa d'aquí uns dies de la nova seu a Tortosa, cedida per la Generalitat i en la qual treballen dos periodistes de la casa de les comarques de l'Ebre. Recentment també s'ha habilitat un local a la Seu d'Urgell, cedit per l'Ajuntament. Els comitès d'empresa i professional de TV3 han criticat aquest model, ja que entenen que, amb menys personal en total sobre el territori, segur que es notará en la cobertura informativa.

Alerta pels anuncis

Durant la sessió de control es va fer públic també que la recaptació publicitària de TV3 ha estat aquest primer trimestre un 12% més baixa del que preveia l'avantprojecte de

Pere Codonyan va posar ahir punt final a la seva col·laboració amb TV3 des de Perpinyà. Hi era des del 1994. TV3

pressupostos. En el cas de Catalunya Ràdio, la caiguda ha estat del 3,9% (en tots dos casos, sobre una previsió que ja comptava ingressar un 10% menys en concepte de publicitat respecte al 2012). La CCMA opera de moment amb un avantprojecte de pressupost, que preveu una aportació del Govern de 225 milions. Si es confirma la tendència a la baixa de la publicitat, s'hauran d'endurir les retallades, ja que les televisions autonòmiques no estan autoritzades per generar dèficit. Sobre l'ERO que plana a TV3 i Catalunya Ràdio, Duart va insistir que es tractava de l'última opció i ho va desvincular, en tot cas, del procés d'unificació de tots els mitjans en una única empresa. ■

Estudien rebaixar un 5% els sous a RTVE

TVE vol estalviar 30 milions d'euros en personal i per això ha traslladat una proposta als treballadors: rebaixar-se un 5% el sou "en consonància amb l'esforç fet pels treballadors de la funció pública". Aquesta retallada de sou base se sumaria a altres retallades en complements, per arribar a un estalvi global del 8,5%. El pressupost de RTVE és de 941 milions per al 2013, el 40% del qual es dedica a personal. L'ens té el termini marcat d'arribar a un acord abans del 30 de juny.

El periodismo necesario

La semana pasada tuvieron lugar en Barcelona las I Jornadas sobre Periodismo de Datos con un notable éxito de convocatoria y debate. Esta repercusión se explica por las profundas mutaciones que está viviendo el periodismo, fruto de una crisis que está cerrando cabeceras y enviando al desempleo a un sinnúmero de buenos periodistas. Todo ello acelera la necesidad de encontrar nuevas maneras de informar y de crear espacios para la reflexión crítica, en un contexto de abundancia de información y de una desafección política que vuelve a poner la transparencia en el centro del debate público. No es casual que estas jornadas hayan coincidido con la tramitación del proyecto de Ley de Transparencia en el Congreso de los Diputados.

En el fondo, el periodismo de datos no hace más que reivindicar los orígenes de la profesión: explicar historias a partir de hechos y datos contrastados. Su supuesta novedad resultaría exagerada si no fuera porque nos hemos acostumbrado a ruedas de prensa sin preguntas y a un perio-

JUDIT CARRERA

Paradójicamente, el exceso de información tiende a fomentar la ignorancia y beneficia a opciones que huyen de la transparencia

dismo alimentado por agencias y limitado a filtraciones, declaraciones y tertulias que, en definitiva, ha dejado de informar cuando más lo necesitábamos. No ir a remolque de otras fuentes y reordenar los criterios de fijación de la agenda son prioridades que ahora recupera el periodismo de da-

tos. Esto, junto al potencial de las nuevas herramientas virtuales que pediría una mayor alianza entre periodistas y programadores, devolvería al periodismo su verdadera razón de ser. Como siempre que hay innovaciones tecnológicas, los riesgos son la fascinación por el medio y centrarse en el proceso olvidando el objetivo, que en este caso no es otro que la información veraz y el pensamiento crítico. Es difícil imaginar peor pesadilla que un horizonte repleto de tablas Excel y de visualizaciones de datos sin interpretación.

Sin embargo, la vitalidad de esta particular forma de periodismo, que tiene en *The Guardian* su medio precursor, es un síntoma interesante de los problemas derivados del exceso de información actual.

El primero tiene que ver con el acceso individual al conocimiento. Un buen periodismo buscaría filtrar la información relevante para el ciudadano y poner así un cierto orden en el abrumador torrente de información al que estamos sometidos. Que información no es automáticamente conoci-

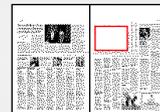
miento era sabido; lo novedoso es la magnitud de la revolución: en los últimos 30 años se ha generado más información que en los previos 5.000. Esta incesante producción y circulación de datos, sin jerarquía ni distinción, en un mundo de conexiones instantáneas y sin esfuerzo, facilita el consumo bulímico de información y dificulta la sedimentación propia de todo buen aprendizaje.

La información solo se procesa cuando se puede relacionar con la experiencia; sin contexto, sin vínculo con el pasado y el futuro, sin relación con los otros, no hay conocimiento posible. Pero digerir la información requiere un tiempo del que nos priva una cultura de la interactividad que nos expone a estímulos permanentes. La filósofa Marina Garcés habla con acierto de una "guerra por el monopolio de la atención", en la que el objetivo es tener al ciudadano permanentemente ocupado y saturado de inputs.

Así, el exceso de información tiene también consecuencias para la vida colectiva. Por un lado, este magma amorfo de información

no permite distinguir el ruido de las noticias de interés, de manera que, paradójicamente, el exceso de información tiende a fomentar la ignorancia y la desinformación, ingredientes habituales de la falta de compromiso en la vida pública. Por otro lado, la opacidad por exceso de información beneficia a un cierto tipo de política y sistema económico que rehúyen la transparencia y la rendición de cuentas a los ciudadanos. Por eso, en este contexto de abundancia de información, son más necesarias que nunca las figuras de mediación, como maestros o periodistas, que ayudan a interpretar, traducir y crear relatos, por plurales y conflictivos que sean. Es aquí donde es especialmente trágica la desaparición de medios. Al final, el buen periodismo puede ayudar a crear sentido y recuperar el auténtico valor de la palabra, devaluada por el engaño y la pérdida de confianza en la política. Para ello no puede olvidar que la técnica debe estar siempre al servicio del ciudadano y del interés general.

Judit Carrera es politóloga.

La periodista Gemma Nierga rebrà el VI Premi Quim Regàs

BARCELONA | EFE/DdG

■ La periodista gironina Gemma Nierga rebrà el dia 4 de juny al Parlament el VI Premi Quim Regàs de periodisme per la seva traject3ria «polièdrica, llarga i prolífica», així com pel seu «talent en diversos gèneres i formats, sobre una base de periodisme cívic i amb vocaci3n de servei al gran públic». La presidenta del Parlament, Núria de Gispert, serà l'encarregada de lliurar el guardó a la periodista de la Cadena Ser, juntament amb el president del jurat, Santi Nolla.

Els membres del jurat, en el que també participen Toni Cases, Lluís Canut, Josep Maria Artells, Joan Vilaprinyó, Carles Pérez de Rozas, Carles Martí, Arturo San Agustín, Rafael Jorba, Sebastià Serrano, Tatxo Benet, José María Alguersuari i José Luís Martínez han volgut destacar també de la guardonada la «passió, exigència i innovaci3n professionals». Nascuda a Girona el 1965, Nierga és llicen-

ciada en periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), i va començar la seva carrera en l'emissora local de Vilassar de Dalt (Maresme), d'on va passar a la Cadena Ser, presentant allà el popular programa nocturn *Hablar per hablar*.

També ha treballat a la televisi3n catalana i en altres canals autonòmics com Canal 9, Telemadrid, Euskal Telebista i Canal Sur. El 1997 va rebre el premi Ondas per *Hablar por hablar* i deu anys més tard, va rebre un altre per la seva traject3ria. Actualment segueix lligada a l'emissora del Grupo PRISA, on hi presenta el programa *Hoy por hoy*, líder d'audiència a l'Estat.

La distinció del premi Quim Regàs va ser concebuda per un grup d'amics d'aquest periodista, mort el 2007, amb l'objectiu de preservar la seva memòria i homenatja anualment la figura i l'obra d'algun professional destacat en la millora i innovaci3n del periodisme.

ENGINYERS INDUSTRIALS

Premi Serrat i Bonastre a la secció d'Economia

■ L'Associació d'Enginyers Industrials i el Col·legi d'Enginyers de Catalunya van concedir ahir el premi de periodisme Serrat i Bonastre en l'edició corresponent a l'any 2013 a la secció d'Economia del diari *La Vanguardia* pel seguiment realitzat de la recent evolució

d'aquesta professió. Tant Joan Vallvé (degà del col·legi) com Joan Torres (president de l'associació) van evocar en els seus parlaments els accelerats canvis que viuen els professionals de l'enginyeria i també la mateixa institució que governen. / Redacció

ENTREVISTA / Comunicación

“Los británicos crearon 8.000 rumores durante la Guerra”

Marc Argemí Ballbè es un joven (34 años) periodista y doctor en Comunicación que acaba de publicar el libro “Rumors en Guerra. Desinformació, Internet i Periodisme”. Argemí, natural de Sabadell, es profesor asociado de la Universitat Internacional de Catalunya y socio fundador de la empresa Sibilarea, consultora de comunicación especializada en credibilidad y rumores (www.sibilare.com).

LLEIDA H. CASTRO

¿De dónde sale la idea de escribir este libro?

Los rumores siempre me han fascinado. Son un producto informativo con gran éxito, a pesar de su mala fama. Me llamaba la atención cómo incluso los rumores más increíbles tienen su público, en temas como la religión o la raza. Son, muchas veces, el vehículo del prejuicio. A partir de esta preocupación, me puse a investigar y di con una gran fábrica de rumores organizada por los británicos durante la Segunda Guerra Mundial, con mucha documentación inédita. Con este material pude llevar a cabo un doctorado. Este libro es, pues, el fruto de una investigación universitaria y de una inquietud personal.

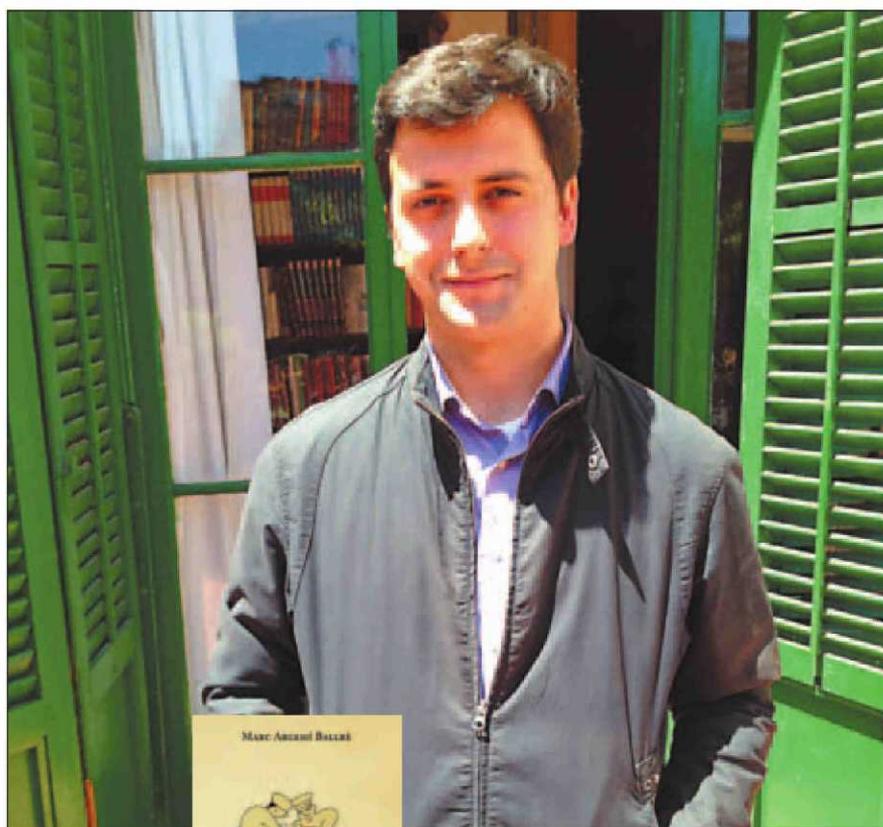
¿Esta obra aparece en el momento y lugar adecuados?

Sería pretencioso por mi parte decir que sí. El público debe decidir. Lo que sí parece es que el rumor, con Internet, ha encontrado un hábitat privilegiado, y haríamos bien de conocerlo mejor para que no nos perjudique como lo está haciendo.

¿Qué es la ‘desinformación’?

Cuando se piensa en formas de manipulación de la opinión pública, muchas veces sale a colación la censura, que sería el bloqueo del acceso a información importante. Pero hay otros métodos, como la desinformación, que es la difusión de informaciones falsas o parciales con el objeto de desorientar al público. La desinformación también puede darse de modo natural, cuando hay tal cantidad de información que el lector es incapaz de procesar.

Cuándo y dónde nace el tér-

MARC ARGEMÍ ANALIZA LA RUMOROLOGÍA EN SU LIBRO “RUMORS EN GUERRA”

mino ‘desinformación’ y en qué se diferencia del ‘rumor’?

El rumor puede ser un vehículo de desinformación, pero no siempre: a veces -en entornos sin libertad de expresión, por ejemplo- el rumor puede ser portador de la verdad que el poder no quiere que se sepa. La desinformación, en cambio, es siempre perjudicial.

¿Cuáles han sido, a lo largo de la historia, las ‘desinformaciones’ más famosas?

Durante la Segunda Guerra Mun-

dial se desarrolló una guerra de rumores entre los distintos países: cada uno contaba con una fábrica de rumores. De este modo, cada potencia tenía que inventar mentiras que desinformaran a las poblaciones enemigas y, al mismo tiempo, proteger a su pueblo y a su ejército de las mentiras maliciosas del enemigo. Esta gran operación está muy poco estudiada, pero posiblemente sea de las mayores desinformaciones del último siglo. Solo los británicos crearon más de 8.000 rumores. Este libro aborda el

caso con mucho material que hasta ahora estaba solo en los archivos británicos.

¿Hay mucha ‘desinformación’ en el mundo del periodismo? Si es así, es de manera voluntaria o involuntaria.

La hay de los dos tipos. A veces los primeros manipulados son los periodistas, cuando por la vanidad de ser los primeros en dar la noticia dan credibilidad a una filtración o a un rumor de forma precipitada.

En qué tipo de prensa se utilizan más los ‘rumores’?

Los rumores no son más que informaciones que no cuentan con verificación. Son noticias improvisadas. En general, el rumor abunda en la prensa del corazón y en Internet.

Los medios, ¿informan o desinforman?

Los buenos informan; los malos desinforman.

Y los ciudadanos, ¿estamos informados o desinformados?

Dependerá de la elección de las fuentes de información en las que uno confie. La clave para evitar el engaño es la credibilidad. Si una

persona sabe distinguir la credibilidad que merece cada medio o cada fuente de información, con el paso del tiempo logrará ser una persona medianamente bien informada.

¿Quiénes han sido los mayores expertos de la historia en ‘desinformar’?

Suelen ser personas que trabajan para el poder o que aspiran a poseerlo, sin que les importe la ética de los medios que ponen en práctica para lograr sus objetivos.

Hablemos de Internet. La red se ha convertido en una herramienta muy útil si se sabe utilizar correctamente pero, si se hace un mal uso de ella, puede provocar grandes daños a terceras personas.

En efecto. Internet ha desplazado a la noticia como elemento central del consumo de información. Hemos pasado del reinado de la noticia a la república de los rumores. Para fabricar una noticia es necesario verificar la información y darle una forma que sea comprensible, y esto lleva tiempo; el rumor se genera muchas veces de modo espontáneo, y a medida que se difunde va tomando forma. Es mucho más veloz y, por tanto, potencialmente devastador. El rumor se difunde muy rápido, se cree, se transforma y llega, incluso, a provocar quiebras de empresas.

¿Es Internet el espacio ideal para que personas sin escrúpulos y desde el anonimato puedan lanzar todo tipo de rumores, ‘bulos’, mentiras y, en definitiva, para dañar malintencionadamente la reputación de las personas?

Facilita este tipo de actitudes, sí. Al mismo tiempo, también facilita que las personas con capacidad crítica sepan cuándo les quieren dar gato por liebre y quién es el embustero.

¿Qué solución tiene?

Que cada usuario desarrolle una capacidad crítica que le permita otorgar credibilidad a quien verdaderamente lo merezca.

La rumorología, como todas las cosas en la vida, evoluciona. ¿Cómo será en un futuro?

Curiosamente, la rumorología sigue siendo como en la época clásica. Al rumor, los romanos lo convirtieron en la diosa Fama. Y no en vano los rumores siempre estarán revoloteando alrededor de los famosos y de los temas que están en el candelero.

Mucha gracias, señor Argemí, y mucha suerte en sus próximos proyectos.

“La desinformación se define como la difusión informativa falsa o bien parcial”

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep
Collelledemont

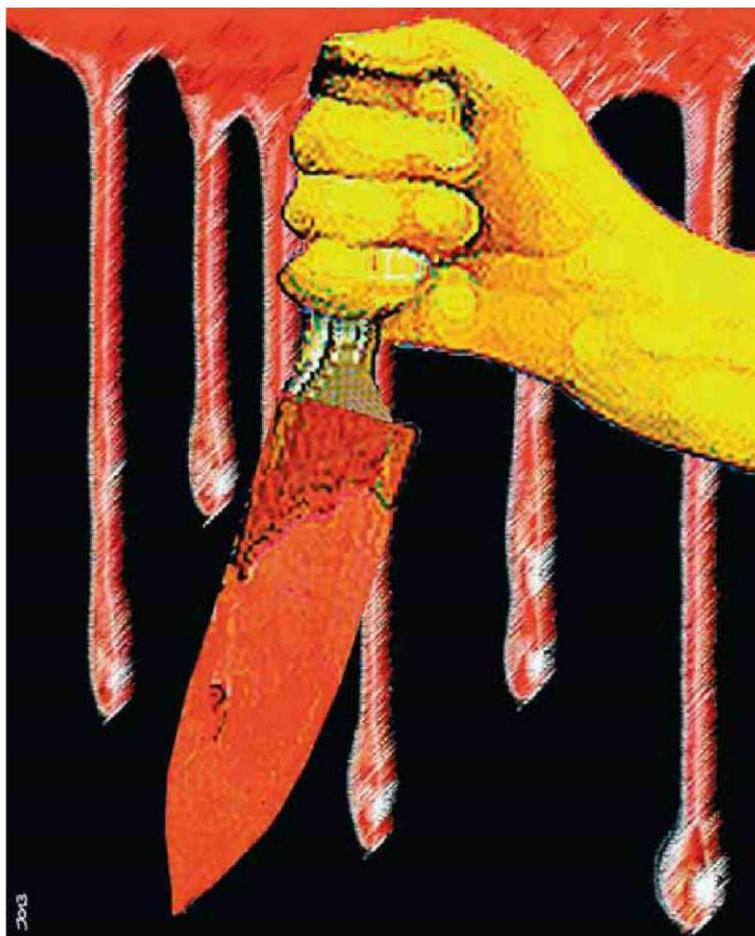

Periodista

Sang i fetge

Permeteu-me una anècdota veraç. Quan treballava al *Diario de Barcelona*, tenia al meu costat el redactor de successos, un gran professional, que vivia intensament la seva feina. Jo era redactor de comarques i quan algun corresponsal m'enviava alguna notícia de successos, jo l'havia de passar, lògicament, a la secció corresponent. "Ricard, tinc un robatori a...". Ni cas, ni tan sols aixecava el cap. Perquè m'escoltés li havia de dir: "Ricard, tinc quatre morts a...". Automàticament ho deixava tot i em començava a fer preguntes. Els temes de crims sempre han cridat l'atenció, tant als periodistes com als lectors. Siguem sincers. No és estrany que hi hagi revistes especialitzades, que criden l'atenció només llegint el títol de portada, que moltes vegades sol ser fins i tot macabre. Justament aquesta setmana estàvem fent tertúlia un grup d'amics i va sortir la notícia del judici a l'home que va posar fi a la vida d'11 persones grans a Olot, segons ha confessat ell mateix. I també dies enrere vàrem seguir el judici a l'homicida de Sant Pere Pescador. I aquesta mateixa setmana, un expolicia municipal de Girona ha matat la cunyada i ferit la dona a Caldes de Malavella. No ens vàrem posar d'acord, ho he de dir, després de donar moltes voltes sobre si els diaris s'hi recreen o no, en aquesta mena de notícies. La veritat és que des que estic treballant de periodista, i fa una bona colla d'anys, el tractament dels temes de violència sempre l'hem tingut a sobre la taula. I periòdicament s'han rebut cartes o trucades de lectors que protestaven per la manera com s'han tractat aquests temes.

TOT AIXÒ HO DIC AVUI PERQUÈ el judici de Joan Vila, d'Olot, ha remogut el tema altra vegada. Només citaré dos títols, un d'El Punt Avui i un altre d'*El País*. "L'assassí d'ancians avui declara davant el jurat", deia El Punt Avui. I *El País* ho titulava així: "El celador que asesinaba en serie." N'hem llegit molts d'altres en aquesta línia. Certament que els dos títols són objectius. El que diuen és cert, no hi ha cap subjectivitat. El dubte que tenien els meus contertulians és si els títols han de ser tan durs. Es podria o caldria dir d'una altra manera, diguem-ne més suau, més sensible? És difícil de dir. Uns estan segurs que sí, i fins i tot m'he trobat amb molta gent que pensa que els periodistes de successos són uns sàdics i es recreen amb el sang i fetge. Res de tot això, almenys pel que fa referència a aquest diari. Crec que el tema s'ha plantejat moltes vegades i hi ha una gran sensibilitat. Cosa que no vol dir que a vegades es pugui passar una mica de la ratlla, sovint precisament perquè fer un titular curt i que digui el que vol expressar la notícia no és fàcil. I vull recalcar, també, que precisament en aquest cas d'Olot s'ha destacat moltes vegades la part positiva d'en Joan Vila, que també té coses bones.

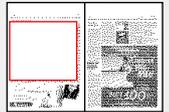
JORDI SOLER

Els temes de crims sempre han cridat l'atenció, tant als periodistes com als lectors. Siguem sincers

Acabo desitjant que els periodistes siguin molt professionals en aquesta mena de temes, però també molt humans. No hi ha ningú absolutament bo ni ningú absolutament dolent. I qui no ha fet coses que després se n'ha hagut de penedir? Per això tothom té dret a un advocat defensor, no?

EL CLUB DEL SUBSCRIPTOR. En Josep Andreu Arroyo, de l'Ametlla del Vallès, m'envia un correu sobre el Club del Subscriptor. Em diu taxativament: "Les ofertes d'oci i cultura del Club del Subscriptor són molt interessants, però existeix una burocràcia que discrimina el subscriptor de fora de Barcelona. En la major part de museus, teatres... no n'hi ha prou amb la tar-

geta del subscriptor i s'ha de trucar al 902221010, on després de prendre'n nota molt amablement, et citen per recollir l'entrada a les oficines de Barcelona. Jo visc a 40 quilòmetres, i el tràmit comença a ser dissuasiu. Penseu que avui, amb les eines que ens dona internet o fins i tot amb la xarxa de caixers on es poden recollir les entrades, ens estalviarien molts viatges als subscriptors que no som de Barcelona." Josep Andreu, tens tota la raó, i quan n'he parlat amb la direcció del diari de seguida m'han respost que és un tema que tenen sobre la taula i que hi estan treballant de debò. Veritablement, per més de pressa que es vulgui córrer amb els nous mitjans tècnics sempre s'arriba tard. I és que tot va a marxes supersòniques. És clar que el tema que planteja el subscriptor ha de ser relativament fàcil de resoldre. Si podem agafar el tren amb el bitllet que ens hem imprès a casa, o podem agafar les entrades d'un concert, també hem de poder agafar entrades per anar a algun espectacle a través del Club del Subscriptor. Gràcies, Josep Andreu, pel suggeriment, i espero que aviat estigui resolt.

LES REFORMES LEGISLATIVES DEL PP

Mordassa a l'estil Trillo

L'ara ambaixador a Londres va idear vincular la difusió de sumaris amb la indefensió dels populars ≡ Gallardón marca ara distància amb una proposta de llei censora per a la premsa

GEMMA ROBLES
MADRID

Era sabut que el ministre de Justícia, Alberto Ruiz-Gallardón, volia incloure en la seva nova llei d'enjudiciament criminal mesures per mirar de garantir, segons la terminologia que utilitza el Partit Popular, els drets dels imputats i evitar, en la mesura que fos possible, la denominada pena de telediari. Però la idea ha aixecat polseguera perquè els col·legis de periodistes han plantat cara a la proposta d'un comitè d'experts designat per Gallardón que advoca perquè els jutges puguin requerir a un mitjà el cessament de la publicació d'informacions que comprometin els drets dels acusats.

El ministre va sortir dimecres passat a la palestra per garantir que no està en els seus plans impulsar una norma que serveixi de mordassa. El prefereix decantar la balança del càstig sobre el possible filtrador. La controvèrsia, no obstant, ve de lluny. La possibilitat de castigar d'una manera o altra la premsa és una filosofia que ha anat calant en el Partit Popular gràcies a Federico Trillo, que va ser un dels seus homes forts i ara és ambaixador a Londres.

Trillo va ser qui va dissenyar l'estratègia judicial que el seu partit va seguir en el cas *Naseiro* als anys 90 -amb gran èxit per als seus, que es van deslliurar de les seves imputacions per invalidació de proves- i va fer el mateix fa tan sols uns anys, quan va sortir a la llum el cas *Gürtel*, que encara segueix viu i produint derivades com el cas *Bárceñas*. Des que es va fer públic el 2009 que el llavors jutge de l'Audiència Baltasar Garzón estava instruint un procés que afectava de ple la credibilitat dels populars, Trillo,

JUAN MANUEL PRATS

▶▶ Luis Bárcenas, sortint dels jutjats de plaça de Castilla, a Madrid, el mes d'abril passat.

Justícia penalitzarà els filtradors i acotarà el secret de les diligències

▶▶ El ministre Alberto Ruiz-Gallardón garanteix que no restringirà el dret a la informació, però admet que la nova llei establirà «mesures per limitar qualsevol perturbació sobre les actuacions sumarials».

▶▶ Entre aquestes mesures, Justícia preveu reduir el secret de sumari a un màxim de 12 mesos en causes complexes, acotar el termini d'instrucció i endurir les penes als filtradors. P.M.

com al seu dia va fer amb l'escàndol *Naseiro*, va intentar avortar el cas alegant que les escoltes de les quals partia la instrucció no eren legals i denunciant a tort i a dret una conspiració política i mediàtica per enfonçar el Partit Popular.

El càlcul dels danys

La infantil estratègia d'apuntar a la premsa que informa dels casos de corrupció per intentar que la militància desconfiï del missatger i no de l'honorabilitat de la direcció del seu partit ha estat imitada, per desgràcia, per la resta d'organitzacions que s'han vist immerses en diferents corrupteles. I han estat moltes. Massa. No obstant, els populars i, fonamentalment Trillo, van intentar que calés la idea entre els seus

simpatitzants que una prioritat davant els casos de corrupció política era intentar posar fre a la publicació de diligències secretes. O el que és el mateix: que l'opinió pública sàpiga quin dirigent s'investiga i què se sospita d'ell gràcies a la difusió de documents oficials -i el matis té la seva rellevància- de la investigació.

Valgui com a exemple el següent paràgraf de la denúncia que, el juny del 2009, va dissenyar i va portar als tribunals el que també va ser ministre de Defensa amb José María Aznar per mirar de donar un cop de mà a companys com l'expresident valencià Francisco Camps, l'alcaldessa Rita Barberá o l'exsecretari general dels valencians Ricardo Costa, que per aquelles dates copaven les portades i els informatius dels suposats regals rebuts de la xarxa corrupta, a

més de per la publicació de les seves converses telefòniques amb algun dels capítolsos. «¿Es pot calcular el dany causat a les persones afectades per les filtracions? ¿Es pot calcular el dany causat a la dignitat institucional del càrrec que desenvolupen? ¿Es pot calcular el dany que les sistemàtiques i reiterades filtracions de converses de dirigents del Partit Popular fa al principal partit de l'oposició? ¡Doncs que es calculi! Perquè en aquest punt anticipem que els culpables de tals actes hauran de respondre també civilment pels danys i perjudicis, inclosos els morals».

Han passat quatre anys, els populars estan en el poder i Alfredo Pérez Rubalcaba, el que va ser el responsable d'Interior en l'etapa de Zapatero, és el cap de l'oposició. A Rubalcaba, als seus fiscals i a la seva policia assenyalaven Trillo i tota la cúpula popular (ja controlada per Maria Dolores de Cospedal) cada vegada que la premsa publicava alguna dada vinculada al sumari *Gürtel*.

Ara són ells els que tenen les regnes del Govern, els que dirigeixen l'acció de la fiscalia i la policia. I la difusió mediàtica de documents vinculats a aquest i molts altres processos de corrupció continua. Però la filosofia inculcada per Trillo perdura, fins al punt que alguns rellevants dirigents del Partit Popular a l'últim recentment per informacions vinculades als casos *Gürtel* i *Bárceñas* no oculten el seu empipament amb Interior i Justícia, on creuen que hi ha els ministres i secretaris d'Estat responsables de controlar els possibles filtradors. ¿Què es pot fer en aquesta situació? Doncs sembla que a cert comitè de juristes se li ha acudit la brillant idea de mirar de posar fre a les filtracions, per a uns, informacions, per a d'altres, per la via penal, col·locant el dret de la informació al vagó de cua dels valors democràtics. És probable que els seguidors de l'*escola Trillo* combreguin amb la tesi. Gallardón assegurarà que ell no. La certesa, quan es conegui el mes d'octubre vinent el projecte de llei. ≡

La guerra siriana

Periodistes del règim i 'citizen reporters' de l'oposició es disputen el relat informatiu de la guerra

Les veritats esquives de Síria

MARÍA-PAZ LÓPEZ

Amman
Enviada especial

"La veritat és la primera víctima de la guerra", va escriure al segle V a.C. el dramaturg grec Èsquil, i la història li ha acabat donant la raó, guerra rere guerra, batalla rere batalla. Ara és el sagnant conflicte civil de Síria, en curs des de fa una mica més de dos anys, la qual, unida a tecnologies de la comunicació inimaginables en temps de l'autor hel·lè, planteja a la professió periodística com trobar brins de veritat cada cop més esquius.

En aquest país, els *citizen reporters* (ciutadans reporters que empenyen la tecnologia al seu abast per transmetre a l'exterior la seva veritat, sigui la rebel o la del règim) i els propagandistes dels mitjans oficials del president Al-Assad configuren els relats d'atrocitat i destrucció que els mitjans informatius de la resta del món tracten de desmentir. És difícil saber a què atènyer-se, sobretot quan els periodistes estrangers tenen només dues vies d'accés a l'interior de Síria: un inabastable visat governamental o l'entrada il·legal a través de l'oposició. En els dos casos, perill a l'aparició en la crònica de la versió dels fets de l'altre bàndol, però perviu el risc de mort del reporter.

Amb la guerra siriana a l'altre costat de la frontera, la capital de Jordània va acollir la setmana passada el congrés anual del International Press Institute (IPI), organització amb seu a Viena que des de fa 60 anys promou la llibertat de premsa al món. El gruix del congrés va estar dedicat a analitzar els processos informatius a les primaveres àrabs, tenint en compte que, com va recalcar el nord-americà Jim Clancy, presentador de la CNN, "la de Síria no és la típica revolució de primavera àrab".

Segons l'informe anual de l'IPI, el 2012 van morir a Síria 39

AFP PHOTO / SANA

Arma de propaganda. Funeral de la reportera televisiva siriana Iara Abbas, del canal progovernamental Al-Ekhbariya, que va morir a trets pels *terroristes*, segons el règim

periodistes, i en el que portem d'any n'han caigut sis més. Les seves morts són també utilitzades com a arma de propaganda. L'agència oficial de notícies siriana SANA –que ofereix a la seva pàgina web en obert notícies en àrab, anglès, francès, castellà, rus i xinès– va distribuir imatges del funeral de Iara Abbas, de 26 anys, reportera de la cadena televisiva progovernamental Al-Ekhbariya Assuriya.

Segons SANA en castellà, Abbas "es va unir el 27 de maig a la caravana dels màrtirs dels mitjans de comunicació nacionals i de la pàtria. La Iara va ser blanc del foc dels terroristes a prop de l'aeroport Al-Dabaa, a la campanya de Qusseir, mentre feia la cobertura dels esdeveniments en aquesta zona". L'agència SANA

Premsa i 'primaveres àrabs'

■ Per a la premsa internacional, Síria condensa la impotència davant les dificultats per verificar les notícies que arriben de tots dos bàndols, i per veure què s'ha de fer amb atrocitats com la del vídeo del capítol rebel que li treu el cor a un soldat governamental mort i el mossega. "Els mitjans internacionals vam fer una aproximació simplista a la crisi siriana quan va començar, però ha millorat", va admetre Richard Colebourn, redactor en cap per a l'Orient Mitjà de la britànica BBC

News. La premsa no siriana també ha patit baixes en aquell país: l'IPI ha premiat dues periodistes estrangeres mortes a Síria el 2012, la nord-americana Marie Colvin i la japonesa Mika Yamamoto. Més reflexions: "Els *citizen reporters* han estat crucials per a la llibertat d'expressió a les *primaveres àrabs*, encara que hagin estat més activistes que professionals de la informació", va dir el blogaire àrab-nord-americà Ahmed Shihab-Eldin, referint-se a Egipte i Tunísia.

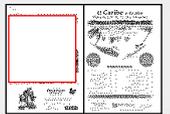
anomena sempre terroristes als rebels, i màrtirs als seus.

A les xifres de periodistes morts a Síria s'inclouen els denominats *citizen reporters*, l'activitat dels quals defineix Courtney C. Radsch, especialista dels Estats Units en activisme digital i xarxes socials a l'Orient Mitjà, com "una manera de recopilar informació i de transmetre-la que funciona fora dels mitjans de comunicació tradicionals, sovint com a resposta a mancances en el

Tant els mitjans pro Al-Assad com els rebels usen la paraula 'màrtirs' per als 'seus' periodistes caiguts

camp professional periodístic, i que utilitza pràctiques periodístiques similars, però és impulsada per ideals i objectius diferents, i es basa en fonts de legitimitat alternatives a les del periodisme tradicional o convencional". En suma, al *citizen reporter* el mou la voluntat de denúncia i protesta, no necessàriament la de veracitat. Utilitza telèfons mòbils amb càmera, video streaming, podcasts, YouTube, blogs i comptes de Twitter, i altres innovacions vinculades a internet.

"Eren advocats, enginyers o obrers que s'han convertit en reporters; la seva tasca és fonamental per a nosaltres –va afirmar el siria kurd Massoud Akko, membre de l'Associació de Periodistes Sirians, que actualment viu protegit a Noruega–. La meua feina és publicar notícies sobre l'oposició. És important que els mitjans occidentals compreguin que no més els mitjans i periodistes iranians o de Hizbul-lah són acceptables per al règim d'Al-Assad". Com l'agència SANA, Akko també anomena màrtirs als seus periodistes o *citizen reporters* caiguts durant la conflicte.●

EL PAÍS lanza una sección de vivienda junto a idealista.com

La página ofrece información, análisis y acceso a 1,4 millones de anuncios

EL PAÍS, Madrid

EL PAÍS ha reforzado su oferta de contenidos a través de la web con el lanzamiento de una nueva sección de vivienda en colaboración con idealista.com...

El buscador alberga ofertas inmobiliarias de 40 entidades bancarias

En el área de 'Hogar' hay desde consejos de interiorismo a ahorro energético

rá noticias, reportajes, entrevistas y análisis producidos por los periodistas de EL PAÍS, además de tribunas de expertos...

Dirigida tanto al público general como al profesional, la sección incluye todo tipo de contenidos relacionados con la vi-

vienda: desde los cambios legislativos que afectan al sector hasta la evolución en los precios de los inmuebles...

Para el público profesional (promotores, tasadores, arquitectos, urbanistas, etcétera) la sección ofrecerá un completo seguimiento informativo sobre novedades legislativas...

La sección, accesible en la dirección http://economia.elpais.com/economia/vivienda.html, ofrece además un consultorio gratuito al que podrán dirigirse quienes deseen recibir una estimación sobre el valor de su inmueble...

Entre los contenidos fijos de la sección figuran un área destinada al Hogar con información y consejos sobre interiorismo, reformas, ahorro energético o diseño de jardines...

EL PAÍS, líder mundial de la información en español, refuerza con esta nueva sección su apuesta informativa a través de la web...

Nuevo espacio para vivienda en la página web de EL PAÍS

Se accede desde la página de Economía en la pestaña 'Vivienda'

Diagram showing the layout of the new housing section on EL PAÍS website, including search tools, navigation menus, and content areas like 'Ranking de viviendas' and 'Hogar'.

ENTREVISTA CON LAS DOS

Gistau «Hay una sobredosis de opinión, estamos todo el día sorteando profetas»

► El columnista se incorpora hoy a ABC. Con él llega a nuestras páginas la opinión más ágil, poliédrica y cercana a la calle

MANUEL DE LA FUENTE
MADRID

Ni jónicas, ni dóricas, sus columnas pertenecen a otra arquitectura: incisa, poliédrica, palpada a pie de calle y obra, a pie de albero y Parlamento, zigzagueando al borde del área o entre las doce cuerdas del cuadrilátero del periodismo de ultimísima generación, columnas que sustentan el edificio de opiniones que no dejan nunca indiferente al lector, esa que dicen especie en vías de extinción.

David Gistau quiere empeñarse en lo contrario, que la lectura siga siendo viva y palpitante, y para eso llega hoy a nuestras páginas, teclado en ristre, presto y engrasado el recado de escribir para volcarlo en ABC. «De niño -recuerda-, antes de empezar a leer periódicos, el ABC lo veía hasta como un modo de caminar por la acera. Luego, lo fui percibiendo como el recipiente de un linaje literario cuyos nombres propios proveerían de lectura una cadena perpetua entera en Sing-Sing». Ante ABC, el periodista madrileño va poniendo unos cuantos puntos sobre otras cuantas íes.

—¿El columnista es una suerte de francotirador del periodismo?

—A veces, es la cabra sobre el taburete, que hace que los paseantes echen una moneda en el sombrero.

—El columnista no suele encontrarse en el día a día de la Redacción aunque la conozca. ¿Eso es una ventaja o puede convertirse en un inconveniente?

—Supongo que hay que encontrar un equilibrio. La Redacción enriquece, proporciona conversaciones que enriquecen el criterio periodístico, y hasta da sentido de pertenencia. Pero sólo hay que visitarla de vez en cuando para conservar la distancia necesaria, las ideas propias, las que hacen que a veces se escriba contra el periódico. El que debe estar siempre es el editoralista.

—¿Esperar que llegue la inspiración, o que la inspiración le pille trabajando?

—Si el periodista dependiera de la inspiración, lo devoraría la hora de cie-

David Gistau, en la Redacción de ABC

ERNESTO AGUDO

rrer al menos tres veces por semana. Las cosas ocurren trabajando. Mailer decía que al escribir surge aquello que ni siquiera sabías que sabías. Por eso, escribir tiene algo de conversación en soledad.

—Al hilo de su pasión por el arte pugilístico, ¿una columna es un gancho, un directo a la mandíbula, un uppercut, o acaso un golpe bajo?

—Ensayo, cuento y poesía, todo cerrado por arriba y por abajo como un salchichón. Eso decían Ruano y Umbral, pero es que ellos lo conseguían. A mí cada vez me gusta más que predomine la idea sobre el estilo, que no aspire sólo a ser pirotecnia. Pero, si nos ajustamos, como pretende la pregunta, al boxeo, la columna no es sólo golpe: amaga, busca la distancia, da pasos laterales, se le escapa el aire con cada intento fallido.

—Y ya siguiendo con sus gustos. ¿La columna ha de tender a la verónica, al natural, quizá una estocada hasta la bola?

—La estocada sería lo que los guionistas americanos llaman la *punch-line*,

Forma y fondo

«Cada vez me gusta más que predomine la idea sobre el estilo, que la columna no aspire solo a ser un ejercicio pirotécnico»

Alto y claro

«Contra el mito de la censura, yo creo que para el columnista es mucho más cierto el peligro de la autocensura. Eso, jamás»

El terror de las erratas

«Compraría toda la edición, quemaría los quioscos y desenchufaría Internet para que nadie viera una falta de ortografía mía»

con la que todo se cierra en apoteosis. Voy a ver si encuentro un Cossío y, en cuanto me entere de cómo es la verónica vuelvo para responder a estar pregunta. De todos modos, no sé si podría concentrarme para escribir con un toro suelto en la habitación, ni tampoco me atrevería a torearlo al natural con el iPad.

—¿El tertuliano televisivo o radiofónico y el columnista de un periódico tienen algo que ver?

—No mucho. Jamás he tenido que escoger chaqueta para escribir. Por razones obvias, yo admiro la escritura por encima de todo. Aunque, al hacer radio o televisión, no hay que ser escritor, porque se hace el ridículo hablando en aforismos.

—¿La crisis es una fuente inagotable de inspiración?

—¿Lo fue el incendio de Roma para Nerón? ¿Tejen desgracias los dioses para que los hombres tengan algo que cantar? ¿Encuentran un sentido las víctimas, los problemas y las bajezas de la condición humana sólo porque permiten llenar folios y vender periódicos

NUEVAS FIRMAS DE ABC

cos? La felicidad ha dado poca narrativa, eso es verdad.

–Olvidemos por un momento la facultad de Ciencias de la Información. ¿El periodismo es una profesión o es un oficio?

–Yo creo que es un oficio que se aprende entrando de aprendiz en el taller. Pero la formación nunca será un estorbo, salva al periodista de ciertas indignancias intelectuales. Hasta estudiar Economía, o Derecho, o Ciencias Políticas ayuda, aunque luego se termine de aprender levantando un teléfono cuando suena, saliendo a la calle y teniendo la fortuna de caer en manos de buenos jefes y compañeros veteranos que no estén tan maledos como para haber perdido la voluntad de pulir talentos.

–¿La relación entre el columnista y la línea editorial del medio en el que trabaja es una extraña pareja, un matrimonio de conveniencia, una amistad peligrosa?

–Pues supongo que todo eso y por ese orden. No hay que acatarla, no hasta el punto de desnaturalizarse uno, de mentirse a sí mismo. Pero tampoco hay que agredirla gratuitamente sólo para demostrarse uno que tiene arresos para hacerlo. Hay que fluir con naturalidad, sin miedo, ni a las coincidencias con el periódico, ni a las desavenencias. Contra el mito de la censura, yo creo que, para el columnista, es mucho más cierto el peligro de la autocensura. Eso, jamás.

–¿Cómo lleva el tema de las erratas?

–Sería capaz, por vergüenza, de comprar entera la edición del periódico en la que saliera una falta de ortografía mía. Quemaría los quioscos y desenchufaría internet para que nadie lo viera.

–¿Sufrimos una sobredosis de opinión?

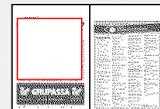
–Sin duda. El reportaje y la crónica no tienen el prestigio que merecen. Todo el día lo pasamos sorteando profetas.

–Desde que empezó a trabajar, ¿cómo ha ido viendo la evolución del periodismo? Y la pregunta del millón, ¿cómo ve el futuro?

–No sé si tengo criterio suficiente para hacer esos diagnósticos tan académicos. Supongo que en parte ya respondí, cuando dije que habría que rescatar, para un prestigio mayor, el reportaje y la crónica. Del futuro veo dos grandes peligros que atentan contra el periodismo libre: la dependencia de subvenciones del Estado por la caída de ingresos, que nos mataría. Y la necesidad de contentar a la gente en una época nihilista, rencorosa, en lugar de liderarla, aun a riesgo de que deje de leerle.

–Algo sobre lo que jamás escribiría?

–Nunca traicionaría una petición expresa de discreción por parte de alguien que hablara sin contenciones por confiar en mí. Preferiría perder una historia. También procuro evitar los temas de los que no tengo conocimiento suficiente, pero eso no lo consigo siempre.

WASHINGTON DIRECTE

ANTONI BASSAS
PERIODISTA I CORRESPONSAL DE TV3 ALS EUA

Secrets Demà començarà el judici contra el soldat Bradley Manning, que va enviar a Wikileaks set-cents mil documents confidencials, aprofitant que hi va accedir quan estava destinat a Bagdad com a analista d'informació el 2010. El fiscal demanarà la cadena perpètua pel delictes d'ajuda a l'enemic. Manning, o el secret i la transparència en l'era del món connectat

Obama i la llibertat de premsa

El 2009 el vicepresident Joe Biden va lamentar, en una conversa privada amb el president Zapatero, que Espanya hagués retirat les seves tropes de Kosovo sense avisar. Zapatero li va contestar: "Qualsevol indicació que el govern espanyol dóna suport a la dissolució d'un país en components regionals podria animar els separatismes [a Espanya]". El 2007 els governs espanyol i nord-americà van identificar Catalunya com "el més gran centre mediterrani d'activitats radicals islamistes". I així fins a set-cents mil informes militars i converses diplomàtiques. Les que un soldat que se sentia inadaptat a l'exèrcit i deprimat per la guerra va voler que el món sabés, descarregant-se-les en una base militar a Bagdad, fent veure que s'estava baixant música. Les va oferir al *Washington Post* i al *New York Times*, però cap dels dos se'l va prendre seriosament. Les va passar a Wikileaks, i la resta és coneguda: Bradley Manning va ser arrestat, i demà, després de tres anys de presó preventiva, un tribunal militar començarà a jutjar-lo com a autor de la filtració de documents més gran de la història dels Estats Units.

Entre els documents que Bradley va passar a l'organització dirigida per Julian Assange hi ha el vídeo gravat des d'un helicòpter Apache que sobrevolava Bagdad el juliol del 2007, i des del qual l'exèrcit dels Estats Units va matar una

Manifestació de suport al soldat Manning, ahir a Berlín. RAINER JENSEN / EFE

dotzena de persones, entre les quals dos periodistes de Reuters, en confondre les càmeres amb canons d'armes lleugeres. D'aquelles morts el Pentàgon en va fer una investigació, però no se'n va derivar cap responsabilitat.

Manning mateix ha reconegut càrrecs que li poden costar setze o disset anys de presó. La mateixa facilitat amb què va obtenir i transferir els documents és la que van tenir els investigadors per seguir la traçabilitat de les seves passes per la xarxa fins a enxampar-lo. Manning pa-

garà la seva filtració amb la presó. En canvi, res no els passarà als mitjans americans que van acordar amb Wikileaks la publicació dels documents perquè, segons la doctrina clàssicament admesa, això és al que es dediquen protegits per la llibertat de premsa consagrada en la Primera Esmena de la Constitució: desvelar històries d'interès públic i, naturalment, sense cap obligació de desvelar-ne la font.

Però la Primera Esmena trontolla des de fa una setmanes. L'obsessió d'Obama per impedir la filtració

de secrets oficials en l'època en què milions de dades poden ser divulgades amb un clic ha portat un escàndol: el fiscal general Eric Holder va ordenar el seguiment durant dos mesos de trucades telefòniques de vint periodistes d'Associated Press (inclosos telèfons particulars) que van obtenir de la CIA informació sobre un atemptat avortat al Iemen. AP se'n va assabentar tard, sense temps per defensar-se als tribunals.

En el seu ja cèlebre discurs de fa quinze dies sobre *drones* i Guantánamo, Obama va posar la cara amable per afirmar: "Els periodistes no haurien de córrer un risc legal per fer les seves tasques. Ens hem de concentrar en els que vulneren la llei. És per això que ha demanat al Congrés que aprovi una llei de protecció dels mitjans que els protegeixi dels abusos del govern".

Els mitjans no s'han deixat estovar per les bones paraules i entenen que Obama està impulsant una era d'intimidació, en què un periodista s'ho pensarà dues vegades abans de marcar un número o parlar *off the record* amb un presumpte delinqüent. Obama branda la bandera de l'interès nacional. La premsa també. Va ser Jefferson qui va escriure sobre la necessitat d'uns mitjans forts per prevenir qualsevol temptació autoritària del govern. L'equilibri mai no ha estat fàcil, però és aquest equilibri el que ha donat una certa superioritat moral a Amèrica. Si la premsa no pot investigar lliurement, la llibertat retrocedirà.

Avis
Obama vol actuar contra els periodistes que "vulneren la llei"

José María Nieto dejando su «rúbrica» en ABC

FRANCISCO HERAS

Nieto «En los tiempos que vivimos la sonrisa es un analgésico»

► El humorista gráfico se instala a partir de hoy en el lugar que ocupara el querido e inolvidable Mingote

M. DE LA FUENTE
MADRID

Dice que se ríe «raramente» con sus propios chistes, y no es una broma. Las bromas, la ironía, el buen humor, los deja para sus lectores, como los de ABC que a partir de hoy tendrán al dibujante José María Nieto entre sus fijos cuando se pongan a saborear sus páginas, y empiecen a toparse con los roedores que pueblan la sección favorita del humorista: «Fe de Ratas». Malditos roedores que rondarán por un lugar que no pasa inadvertido, el que ocupara el genial e inolvidable Mingote, «el más importante de los humoristas gráficos españoles sin discusión», según Nieto. Con el rotulador entre los dientes, José María Nieto se dibuja para los lectores de ABC. Por supuesto, los posibles borrados son obra del plumilla.

–Se dice que un chiste, una viñeta, pueden tener más trascendencia que un editorial o una portada.

–Es verdad, pero esto se debe a que el humor gráfico apela no solo a la inteligencia del lector, sino a sus emociones y a su sensibilidad. Una buena viñeta puede reflejar una opinión más o menos acertada, pero siempre tiene una dimensión poética y estética, lo que es una ventaja respecto a otros géneros periodísticos... Páreme usted si me estoy poniendo pesado.

–¿Se pierde el olor a tinta china trabajando fuera de la Redacción?

–El proceso creativo siempre se vive en soledad. La ventaja de no estar en la Redacción es que nadie te molesta. El inconveniente es que nadie te molesta.

–¿Por qué ratas y no gatos, o pajarillos, o elefantes?

–Je, je, las ratas nacieron de una anécdota de colegio mayor en Salamanca.

Luego me di cuenta del poder expresivo de usar animalitos para hablar de las personas: la fábula, que por cierto, tiene un largo recorrido en la cultura occidental. Lo que no es tradición es plagio, ya sabe.

–¿La sonrisa es un antídoto contra los tiempos que vivimos?

–Ojalá lo fuera ¿verdad? Si no es un antídoto, que por lo menos sea un analgésico.

–¿Se parte usted de risa con sus propios chistes? ¿Pasan la prueba del algodón ante familiares o amigos?

–Me río muy raramente, y cuando pasa es mala señal porque suele tratarse de una tontería imposible de llevar al papel. Lo de probar los chistes con la familia lo dejas de hacer con los años, cuando sin mirar el dibujo te dicen «sí, sí, está muy bien».

–Muchos humoristas gráficos aseguran que quien de verdad son sus competidores son los políticos, «que hacen de reír».

–De reír o de llorar alternativamente, o simultáneamente incluso. Qué cosas.

–¿El primer mandamiento del humorista gráfico es no aburrir?

–Y el segundo no faltar el respeto a sus lectores. Pero por suerte son mandamientos, no regulaciones desarrolladas por la Unión Europea.

“

El humor bien entendido
«El primer mandamiento del humorista es no aburrir al lector, y el segundo debe ser no faltarle al respeto»

Fotografía de familia de todos los premiados, ayer sobre el escenario del Teatre Metropol de Tarragona. FOTO: PERE FERRÉ

CULTURA ■ LA RECAUDACIÓN SERÁ DONADA A LA FUNDACIÓ BONANIT Y A LA ASSOCIACIÓ ORIENT & OCCIDENT

El periodismo se reivindica en la gala de los Premis de Comunicació

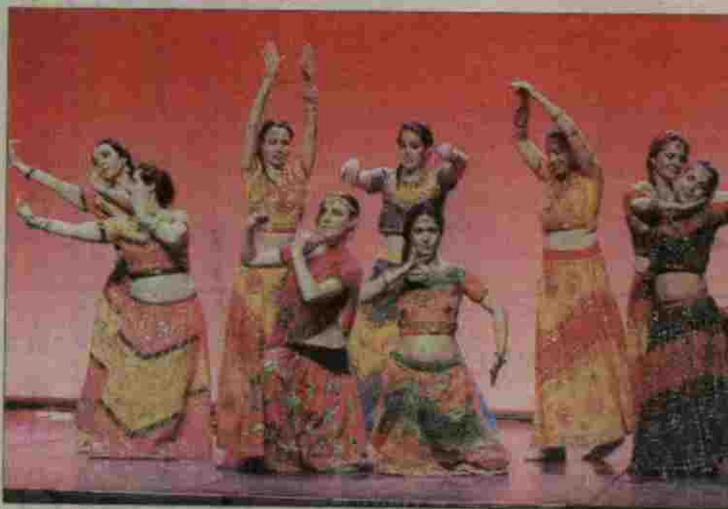
El Teatre Metropol acogió ayer el evento, organizado por el Sindicat de Periodistes y que tuvo carácter solidario. Uno de los premiados fue el redactor jefe del 'Diari' Xavier Fernández

FRANCISCO MONTOYA

Aunar, en un mismo acto, una entrega de premios y una gala solidaria. Eso es lo que consiguió el Sindicat de Periodistes con la primera edición de sus Premis de Comunicació, celebrada ayer en el Metropol y cuya recaudación será donada a dos organizaciones benéficas: la Fundació Bonanit, de larga trayectoria en la ayuda a los necesitados a nivel local; y la Associació Orient & Occident, en concreto para ayudar a un niño nepalí a prevenir su ceguera. Precisamente esos lazos con oriente

ocuparon buena parte de la gala, con el espectáculo narrativo de danza india que se fue alternando con trucos de magia del copresentador Jordi Caps.

El plato fuerte llegó al final, con la entrega de los primeros Premis de Comunicació, convocados en ocho categorías pero sólo entregados en siete, puesto que la de periodismo de investigación quedó desierta. Uno de los premiados fue el redactor jefe del *Diari* Xavier Fernández, en categoría de 'històries ciutadanes', por iniciativas como la del *Defensor del Ciutadà*. Los demás

Un espectáculo de danza india fue una de las propuestas de la gala, que combinó solidaridad y premios. FOTO: PERE FERRÉ

galardonados fueron David Olive (a la mejor imagen), El Vallenc (a la resistencia), Viure Tarragona (emprenduría), Delcamp.cat (2.º), Emília Arnavat (trayectoria profesional) y el conocido Manel Fuentes, que recibió el Premi Nacional.

Amb aix3d tamb3 anem amb retard. A la Confer3ncia de Pequ3n (1995) es va decidir una data, el 2000, i un percentatge, 30%, per a la pres3ncia de dones als parlaments del m3n. De moment, progressem. Del 19,5% del 2011 es va passar al 20,3% el 2012. La falta de representaci3n femenina aqu3 3s de les m3s imperdonables perqu3 3s el f3rum legislatiu –que afecta totes les dones– i la representaci3n m3s directa de qu3 es compta en democr3cia, 3s a dir, la m3s popular. Per3 3s cert que no nom3s un nombre m3s elevat de diputades pot influir decisivament en el fet que les dones «ocupin» el Parlament de la mateixa forma i amb la mateixa profunditat que els homes.

Uns fets elementals que s'han de dir, segons van els relats, en veu alta per con3ixer-los. Per aix3d va resultar una novetat la injecci3n de realisme de **N3ria de Gispert** quan va ser elegida primera presidenta del Parlament, el 2010. Les seves refer3ncies al paper de les dones treballadores i el seu av3s («no hem escrit la hist3ria fins ara, per3 volem escriure-la en el futur») marquen, des d'aleshores, la seva acci3n per conscienciar les dones que el Par-

DEFENSORA DE LA IGUALTAT

EVA
Peruga

«Una miqueta de Campoamor»

lament 3s tamb3 casa seva, la seva responsabilitat i, per aix3d, estableix un acostament de la Cambra a elles. Dir-los: els vostres temes interessin i vosaltres tamb3 podeu estar al centre. Per exemple, en el format de la sessi3n d'aquesta setmana sobre Dona i Salut, on el llenguatge defineix intencions i objectius: «Diem salut integral perqu3 l'Estat del benestar ideal nom3s s'aconsegueix quan hi ha un equilibri entre els factors f3sics, biol3gics, emocionals, mentals, espirituals i socials que permetin un apropiat desenvolupament en tots els 3mbits de la vida». I com a referent d'aquestes c3tes, l'3ndex de Desigualtat de G3nere, que reflecteix els desavantatges que tenen les dones en dimensions

fonamentals com s3n la salut reproductiva, el mercat laboral i l'apoderament. Des d'aquesta presid3ncia de la Cambra catalana, doncs, descobrim que es poden fer m3s coses d'aquelles a qu3 ens tenien acostumades. Perqu3 no nom3s des de l'hemicicle es poden crear les condicions per desmuntar la desigualtat. A aquesta tamb3 li d3na ales el desconeixement de la funci3n dels parlaments i les conseq3ncies que sobre la vida de les ciutadanes tenen les decisions que s'hi aproven o desestimen.

El Parlament no pot ser nom3s una tribuna per a les persones elegides, de moment en llistes tancades. Per primera vegada, en la legislatura empresa el 2010 es va superar

la barrera del 40% de diputades a Catalunya. Aquesta pres3ncia no arriba per posar els punts sobre les is. El Parlament ha de ser una tribuna ciutadana i rec3rrer-hi si defrauden les seves actuacions. En les q3estions de dones encara m3s, ja que la flaqueza de la igualtat d'oportunitats segueix sense figurar de tema de capçalera i en l'altar de l'acci3n pol3tica cauen sacrificades demandes de l'3mbit femeni3.

Aix3 va succeir fa unes setmanes al Parlament, on es va votar una proposici3n de modificaci3n de la llei de llibertats religioses per prohibir el burca en els espais p3blics. El joc partidista es va saldar amb el rebuig a la proposta contra el burca, una peça de submissi3n i contr3ria a la llibertat. La lliure acci3n de ciutadanes contr3ries a aquesta decisi3n es materialitza en una iniciativa (a Change.org) per interpel3lar els i les diputades a posar-se un burca i intentar ser persones lliures. En tema de dones no sobra res. A vegades v3nen ganes de cridar: «Una miqueta de Campoamor». ≡

defensoraigualdad@elperiodico.com
web: defensora.elperiodico.cat

Traducciones erróneas

DEFENSOR DEL LECTOR. Reproches a propósito de algunas traslaciones equivocadas, carentes de sentido o fluidez, y por el empleo de términos en inglés

**TOMÀS
DELCLÓS**

La traducción errónea de determinados términos es motivo de reproche habitual por parte de los lectores. También lo es que no se traduzcan palabras que se publican en otro idioma. Todo ello muestra la necesidad de una mayor atención a estos procesos.

Más de un lector defiende, por ejemplo, que la palabra inglesa instalada en deportes cuando un jugador, particularmente

en el fútbol, marca tres tantos en un mismo partido (*hat-trick*) tiene una perfecta expresión castellana ("triple o tripleta") prácticamente en desuso en este sentido.

Conflictiva es la distinción en determinados contextos entre los términos informáticos "hacker" y "cracker". Ambos se traducen por "pirata", pero en el caso del *hacker* ("cotilla electrónico que burla los sistemas informáticos de seguridad", según el *Libro de estilo*) no forzosamente va asociada a finalidades delictivas.

David Pulido, por ejemplo, critica el empleo del verbo "flipar" en el sentido de evolucionar o cambiar. "Y es que en inglés *to flip* significa 'voltear, dar la vuelta'. Por

fortuna, nuestro idioma tiene con qué nombrar esa acción". También reseña un artículo de *The Guardian* publicado sobre el cambio climático, donde se afirmaba que los modelos con los que trabajan los científicos son "bastante acurados". "¿Acurados? ¿Qué clase de traducción es esta? Una muy mala. Ese palabro viene del inglés *accurate*, que significa "preciso, exacto, certero" (...) Ya sé que EL PAÍS no es la RAE ni tampoco un aula de Hispánicas, pero es el periódico más importante de España, y si bien su responsabilidad no es académica, sí lo es comunicativa". La traducción se sustituyó en la edición digital por "bastante precisos". La Real Acade-

mia define "acurado" como esmerado y cuidadoso.

Un caso singular que ha llegado al buzón del Defensor es a propósito de la información, obtenida de Cuatro, según la cual Cristiano Ronaldo, tras anotar el segundo gol al Málaga, exclamó mirando al banquillo una palabra que inicialmente se tradujo por "jódete". Un lector portugués, André Mendes, coincidiendo con varios comentarios a la noticia, escribe que *foda-se* es "una expresión lusa que significa "joder" o "que se joda". La traducción más correcta para "jódete" sería *vai-te foder* u otro término ofensivo como *vai para o*

PASA A LA **PÁGINA SIGUIENTE**

Traducciones erróneas

VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

caralho. En ningún tipo de situación, los portugueses usan *foda-se* para insultar a otra persona, esto es muy claro, no hay ningún tipo de duda aquí". Y lo aclara, prosigue, no tanto en defensa de Ronaldo o Mourinho, ambos portugueses, sino en defensa "de Camões, de la lengua portuguesa y de la verdad". Aunque algunos diccionarios incluyen la traducción cuestionada, varios hablantes portugueses han suscrito la objeción del lector.

Jesús Frades remite dos observaciones a propósito de un artículo traducido de *The New York Times* titulado "El dióxido de carbono en la atmósfera llega a su nivel máximo en la evolución humana". Una se refiere a la unidad "partes por millón", "cuyas siglas en la nomenclatura científica internacional son ppm, y no ppa como sorprendentemente aparecen, y en tres ocasiones". La otra es un tropiezo habitual con un falso amigo (palabra que se parece a otra en la lengua del hablante, pero que tiene un significado distinto). Se trata del término inglés *billion* que no debe traducirse como "billón". Equivale a 1.000 millones. Este error fue reparado en la versión del artículo que publicó la edición digital de EL PAÍS, aunque no se advirtió de ello en una fe de errores.

Aunque menos reciente, recupero la queja de un lector, Jon, desde Estados Unidos. "Me refiero a la noticia sobre el anuncio de Ford con una imagen de Berlusconi y las *velinas*". Se trata de un anuncio en el que Silvio Berlusconi aparece al volante de un coche con un grupo de mujeres en el maletero, que viajan atadas y amordazadas. Junto al dibujo publicitario figura el lema, según el diario: "Deja tus preocupaciones atrás con extra-grande el Figo de arranque". Esta traducción, que no hizo la firmante de la nota, carece de sentido. El original dice "Leave your worries behind with Figo's extra large boot". "Creo que no resulta muy difícil de traducir esta frase, que sería algo así como "Olvida tus preocupaciones con el maletero extra grande del Figo". Resulta sorprendente que un gazapo de este calado se cuele en el artículo" y muestra su perplejidad porque nadie advirtiera su sinsentido.

Miguel Ángel Ruiz se centra en textos de Paul Krugman. En su carta sobre el artículo *Los banqueros hunden a Chipre*, destaca el párrafo: "Los bancos de Islandia, en el momento de máximo apogeo, tenían unos activos que equivalían al 980% del producto interior bruto; los de Irlanda representaban el 440%. Chipre, con un 800% aproximadamente, estaba más cerca de Irlanda en este sentido". Se trata de una incorrección "ya que lógicamente estaba más cerca de Islandia, no de Irlanda (...). Y Krugman, evidentemente,

no cometió ese error en el texto en inglés". Este lector añadía una reflexión sobre el estilo de la traducción de un autor "que si se distingue por algo en especial, aparte de por su intelecto y sus acertadas ideas, es por cómo las expresa en un lenguaje (en inglés)". No es esta la única impugnación de los lectores basada en algo ya más sujeto a discusión como es calibrar la fluidez de la traslación. La ha hecho, por ejemplo, Carme López Mercader, a propósito de Hans Küng. "Hace muchos años que leo y escucho a Hans Küng en sus conferencias y le puedo asegurar que su expresión no es nunca confusa, como no lo es su pensamiento".

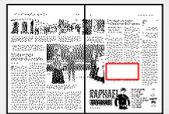
Un lector destaca la responsabilidad del diario en el uso del idioma

En otros casos, como el de María Jesús Benedet, aportan reflexiones más generales no motivadas por ningún fallo. En una carta alude a su libro *Cuando la dislexia no es dislexia* para plantear el problema de la importación desde el inglés al español de palabras y nombres propios traducidos al inglés desde una lengua no alfabética o con un alfabeto diferente. Los anglosajones, comenta, cuando traducen respetan las reglas de la lengua en que se traduce. No así los

españoles, que "en lugar de traducir nosotros mismos esas palabras desde la lengua original a la nuestra, respetando las reglas de correspondencia de grafemas a fonemas de nuestra lengua, tomamos sin más ni más del inglés esas palabras escritas. Nos encontramos así con secuencias de letras que, de acuerdo con las reglas del español, no tienen lectura posible (...) Véase, por ejemplo, qa (en Al Qaeda). En español no existe ninguna regla que permita leer la secuencia qa. Por eso, al articularla, hemos de convertirla en la secuencia ca (Alcaeda), que es como se escribiría si hubiera sido traducida directamente del árabe".

A propósito de este término, Fundéu, aunque centrándose en otro aspecto, recomienda "Al Qaeda". "Si nos atenemos a la grafía original (en lengua árabe) de ese nombre y lo transcribimos letra por letra deberíamos escribir Al Qaida, pues en árabe (en la lengua escrita) no existe la letra e. Pero el hecho de que no exista en la lengua escrita no significa que tampoco exista en la lengua hablada, y en esta sí existe esa letra, o su sonido. Y en las normas de transcripción del *Manual de español urgente* se explica que de lo que se trata al transcribir es de acercarse lo más posible a la pronunciación en la lengua original".

Los lectores pueden dirigirse al Defensor del Lector al correo electrónico defensor@elpais.es o telefonar al 913 378 200 o al 934 010 500.

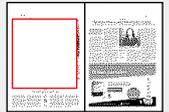

COPE pone a José Luis Pérez al frente de los Informativos

José Luis Pérez ha sido nombrado director de los Servicios Informativos de la COPE. Licenciado en Ciencias de la Información por la Universidad de Navarra, ha sido subdirector de Informativos de la emisora desde 2011, ha presentado el

«Mediodía» y dirigido los despliegues informativos de la cadena con motivo de la elección del nuevo Papa o las últimas elecciones americanas. Con anterioridad, fue responsable de los Informativos en la Comunidad Valenciana y director de Informativos en COPE Alicante y Toledo. Pérez sustituye en el cargo a Juan Pablo Colmenarejo, quien desde 2009 además dirige «La Linterna».

TELEVISIÓ

El Puyal periodista i lingüista, avui a l'Àgora

L'espai entrevista un dels referents mediàtics del país

Llengua, país, comunicació i Barça. Tots quatre temes apassionen Joaquim Maria Puyal i seran la columna vertebral de l'entrevista que Xavier Bosch li dedicarà aquesta nit a l'Àgora.

ÀLEX GUTIÉRREZ M.

BARCELONA. El periodista Joaquim Maria Puyal concedeix avui una entrevista al programa *Àgora* (TV3, 23.30 h). El programa aprofita la recent efemèride que ha celebrat -2.000 partits de futbol en català- per analitzar en què han canviat la comunicació, la llengua, el país i el Barça des del 1976, quan va començar. "L'excusa són els 2.000 partits, però aprofitarem que és doctor en lingüística i membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans per saber què té a dir sobre la llengua", explica Xavier Bosch, conductor del programa. "I ho farem en un moment en què hi ha diversos afers que l'afecten directament sobre la taula, com la llei Wert, la situ-

ació del català a les Illes i la polèmica amb la denominació de LAPAO per referir-se al català de la Franja".

Puyal s'ha situat un munt de vegades davant del micròfon i les càmeres, però ho ha fet en ben poques ocasions com a entrevistat. "Precisament perquè els seus silencis són tan llargs, les seves paraules tenen més valor quan les expressa -diu Bosch-. És un referent que té molt a dir en aquests moments en què tontrollen tantes coses".

Tot i que el programa tindrà una obligada mirada al passat, i es passaran imatges d'aquell ja remot partit del Barça contra Las Palmas, en què el futbol va sonar en català per primer cop, l'objectiu és centrar-se sobretot en el present i en l'actualitat. "No farem un tomb per la seva vida. No variarem el registre del programa, que després de tants anys està ben definit. Tot i haver treballat amb ell i tenir-hi amistat, seguirà sent una entrevista".

Català de l'Any el 2012

Joaquim Maria Puyal i Ortiga va néixer a Barcelona el març del 1949. Es va llicenciar en filologia romànica a la UB i va estudiar després periodisme a la UAB. El 2010 es va doctorar en lingüística. Un any abans havia ingressat a la Secció Filològica de l'IEC. La marató al llarg de més de 36 anys com a locutor de futbol en català l'ha salpebrat amb alguns programes que han fet història a la televisió, com *Vostè jutja*, *Un tomb per la vida* i *La vida en un xip*. És autor també del llibre *Aicnàlubma*, un assaig divulgatiu i crític alhora sobre la relació entre els mitjans de comunicació i la societat.

Car de veure en entrevistes i semblants, algunes de les seves últimes intervencions públiques han estat com a pregoner de les Festes de la Mercè del 2011, o en el discurs d'acceptació del títol Català de l'Any del 2012, que atorga *El Periódico*. El novembre d'aquell any va oferir la conferència *El binomi cultura-audiència als mitjans. Elogi de les habilitats comunicatives* al Col·legi d'Advocats de Barcelona.

Prudent
Serà una de les rares ocasions en què accepta el paper d'entrevistat

Present
El programa se centrarà en la situació actual de la llengua i del país

Joaquim Maria Puyal, pronunciant el pregó de la Mercè del 2011, que va tenir un format proper al radiofònic. JORDI PIZARRO

'Àgora', el més ben valorat pels espectadors

TV3 mesura les audiències fonamentalment de dues maneres. D'una banda, quantitativament, amb les xifres d'espectadors que marquen els audímetres. De l'altra, amb un panel d'espectadors que diàriament valoren qualitativament els programes de la cadena i la competència. En aquest mes de maig, l'espai més ben valorat de TV3 ha estat l'Àgora, que treu un 8,7 de nota, set dècimes per sobre de la mitjana de la cadena. El segueixen *Sense ficció* (8,5), *La Fórmula*, *30 minuts* i *Espai Terra* (8,4), *l'APM? Extra*, *l'APM?*, *Valor afegit* i *Polònia* (8,3). Aquesta temporada el programa ha fet una audiència mitjana de 175.000 espectadors i una quota del 8,2%, cosa que millora els 123.000 seguidors i el 6,4% del curs anterior.

'LaTdp' no fa vacances i posa en marxa una web

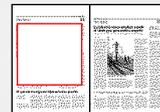
El campionat de Lliga ja és al sac i ben lligat, la temporada ha acabat, però per primer any *LaTdp* no s'agafa vacances i seguirà activa, en aquest cas a través d'una nova finestra digital. Ho va anunciar Joaquim Maria Puyal fa unes setmanes, amb motiu de la festa oficial de les seves 2.000 retransmissions de futbol en català, i ahir, coincidint amb l'última jornada, es posava en marxa la web *Latdp.cat*, que vol ser un altre punt de trobada entre els oients i l'equip que fa la transmissió.

El portal segueix l'actualitat del Barça, amb temes propis i també fent-se ressò de les informacions més destacades publicades per altres mitjans, en forma de revista de premsa (i recull de portades esportives). A part d'informació, també hi ha opinió, en format text i també en àudio. I, quan es repre-

guin els partits, serà un lloc complementari des d'on seguir la transmissió de Puyal i el seu equip.

Latdp.cat vol ser l'espai de trobada dels seguidors del programa també quan no hi ha partits. Per això la pàgina està fortament arrelada a les xarxes socials. El perfil de Twitter de @LaTdp té més de 47.000 seguidors, mentre que la pàgina de Facebook suma més de 49.000 fans.

Maite Iturbe, directora general del grupo público EITB. EFE

La nueva dirección de EITB aplica los primeros recortes de personal

Aunque sólo ha afectado a media docena de personas, ha levantado las alarmas

Carmen Larrakoetxea BILBAO.

Las aguas andan revueltas en el grupo EITB ante la perspectiva de que el ente pueda aplicar medidas de recorte sobre su personal, a pesar de las reiteradas afirmaciones de la consejera de Educación, Política Lingüística y Cultura, Cristina Uriarte; y de la directora general de EITB, Maite Iturbe, de que no se iban a tocar las plantillas de las diferentes cadenas del grupo.

Se da la circunstancia de que mientras el 15 de mayo en la comisión del Parlamento vasco, Uriarte e Iturbe descartaron recortes en materia de personal, una semana después, el 21 de mayo, los trabajadores de Radio Vitoria (la emisora decana del grupo) denunciaban públicamente la decisión de la cadena de no renovar los contratos de los trabajadores eventuales.

Es en ese momento en el que la dirección de EITB aclara que no habrá cambios en la plantilla "fija" del Ente y que por tanto ahí se inscribe la no renovación de seis profesionales con contratos temporales en la emisora de radio alavesa.

En un comunicado EITB asegura que el objetivo de la dirección es mantener la plantilla estructural con el presupuesto disponible, sin incurrir en un desvío presupuestario que pudiera "poner en riesgo la viabilidad de los medios".

A pesar de las aclaraciones, los trabajadores de Radio Vitoria han iniciado una serie de movilizaciones, entre las que se encuentran solicitar a instituciones como las Juntas Generales de Álava o el ayuntamiento de Vitoria la aprobación de sendas declaraciones institucionales en favor de la cadena y sus profesionales, que así han hecho.

La publicidad cae a la mitad en seis años

Al igual que el conjunto del sector de medios de comunicación, el grupo EITB lleva años encadenando consecutivas caídas de sus ingresos publicitarios y por venta de otros servicios. Así en 2008 su Importe Neto de Cifra de Negocios ascendió a 35,3 millones, mientras que la previsión de este tipo de ingresos para el ejercicio 2013 se limita a 16,4 millones. Es decir, sus ingresos publicitarios se han visto reducidos a la mitad en cinco años.

La mayor parte de los grupos políticos vascos han reclamado una nueva comparecencia en el Parlamento del Gobierno y de EITB para que aclare si piensa recortar más personal.

Se da la circunstancia de que Radio Vitoria conmemora en 2014 80 años de historia.

Plantilla objetivo: 979 en 2013

Al cierre de 2012 la plantilla media del grupo EITB se situó en 987 personas, cuando en 2011 se elevaba a 1.023 profesionales, lo que implica que el año pasado se amortizaron 36 plazas.

Ya en la etapa del anterior gobierno socialista se fijó que para 2013 la estructura laboral del grupo no debía superar las 979 personas. Pero además, dada la previsión de ingresos públicos y publicitarios, el anterior Ejecutivo encargó un in-

forme sobre el futuro de EITB en el que se llegaba a apuntar que sería necesaria una mayor reducción de personal, que podría elevarse hasta las 150 personas e implicar el cierre de alguno de los centros de producción de las cadenas de televisión.

Estos planes del Gobierno socialista fueron rechazados por el PNV, aunque después los nacionalistas reconocieron que habría que realizar ajustes en el grupo público.

Reducción de presupuesto El presupuesto inicial para el Gru-

Los ingresos del grupo se han reducido en 56,98 millones en los cinco últimos años

po EITB para 2013 colocaba los ingresos del grupo público en 125,6 millones, de los que la mayor parte procederían de las subvenciones del Gobierno vasco: 121,68 millones con cargo a subvenciones de explotación, más otros 4 millones por subvenciones de capital.

Sin embargo el rechazo del presupuesto por parte del Consejo de EITB, unido a la retirada del proyecto de Presupuestos del Gobierno vasco para 2013, deja en indefinición estos ingresos. La situación de prórroga coloca al ente con la posibilidad de disponer de los mismos recursos que en 2012, pero lo más probable es que a lo largo del año se apliquen las modificaciones necesarias para ajustar las cuentas a lo inicialmente planteado para el año 2012.

El año en que EITB dispuso de más recursos económicos fue en 2009 con un total de 182,58 millones, lo que supone 56,98 millones más que la disponibilidad presupuestaria de 2013. La aportación pública de 2009 fue de 154 millones (142,75 millones en subvenciones de explotación, más otros 11,3 millones de subvenciones de capital), lo que coloca el descenso de las subvenciones públicas en 44,87 millones en 2013.

Mussche, patrimoni de Granollers

La filla d'un periodista flamenc testimoni del bombardeig donarà nova documentació a la ciutat

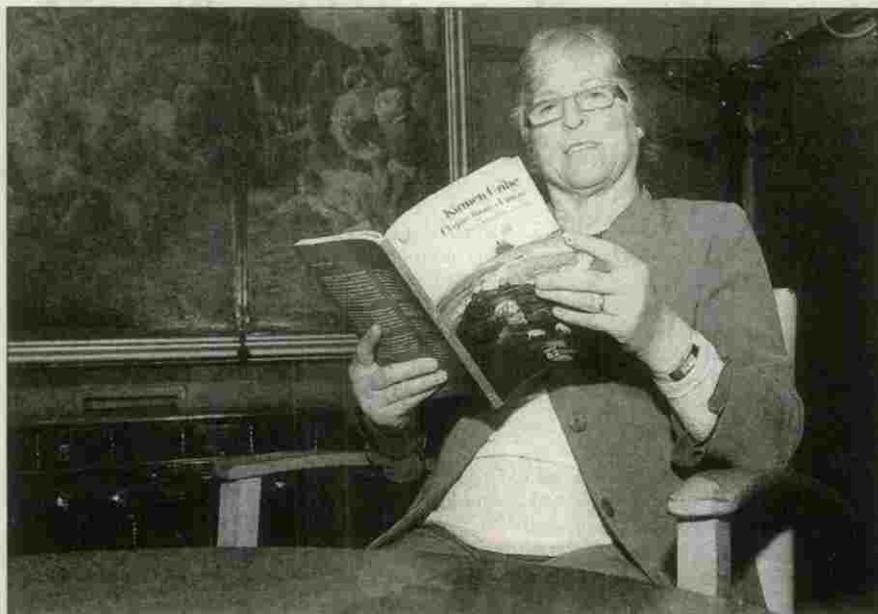
Granollers

Ferran Polo

Carmen Mussche considera que la novel·la *El que mou el món*, de l'escriptor Kirmen Uribe, tanca un cercle amb la història del seu pare, Robert Mussche, un periodista flamenc que va acollir una nena basca exiliada a Bèlgica per la Guerra Civil espanyola i que després va fer de corresponent durant aquest conflicte: un escriptor basc acull la història de Robert com Robert va acollir una nena basca, diu Carmen Mussche. Aquest divendres, ella va tancar un altre cercle: el de la relació del seu pare amb Granollers. Robert Mussche era a la ciutat aquell 31 de maig de 1938 i va ser testimoni del terrible bombardeig comès per l'aviació italiana defensant els interessos de Franco.

Setanta-cinc anys després, Carmen Mussche va dormir al mateix hotel on ho havia fet el seu pare –la Fonda Europa– i va trepitjar els mateixos carrers on el seu pare havia vist mort i destrucció. "Heu estat capaços de canviar un fet terrible per donar-li la volta i mirar cap al futur", destacava divendres al vespre en la presentació del llibre *El que mou el món*, que es va fer a Can Joch dins dels actes de commemoració de l'atac.

Granollers ha incorporat la història de Mussche a les peces del trencaclosques que relaten el bombardeig de 1938, en què van morir

Carmen Mussche, a la Fonda Europa, on el seu pare estava allotjat el dia del bombardeig de 1938

Una vivència clau

F.P.

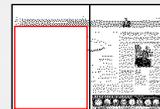
Aquesta és la traducció de la carta que Robert Mussche va enviar al seu millor amic on relata què va viure a Granollers. "En el passat, només vaig viure un cop un dolor tan gran. Va ser a Espanya. Immediatament després del bombardeig de Granollers. Davant meu, hi havia una casa reduïda a runes. Sota la muntanya de pedres, fusta i ferro, hi havia una persona gemegant. A través del soroll, aquest gemec continu tremolava en mi, així que vaig quedar com sord pel soroll provocat pels equips de rescat i dels fets, els nous ensorraments i les ambulàncies que anaven i tornaven. Sabia que allà, en algun lloc, hi havia una persona morint. Que algú, a només uns quants metres de mi, lluitava deseparat

contra la mort, que junt amb la pols de les runes buscava una via als seus pulmons. I jo estava impotent. Sentia vergonya de la meua pròpia força per l'espai lliure on podia moure lliurement els meus membres. Els gemecs es van tornar clapotejos inadvertits per la resta d'espectadors que estaven encara massa trastornats per les seves pròpies experiències per poder notar aquest soroll lleu i continuat. I, de sobte, un silenci. Una persona havia mort. Em vaig esforçar per escoltar alguna cosa fins al punt que cada fibra del meu interior em feia mal perquè enmig del soroll i de les multituds aquell silenci em va envoltar amb el buit de la mort. Fins a dia d'avui, només puc tornar a pensar en aquell moment amb un sentiment de rebuig contra tal crim".

almenys 224 persones i hi va haver 165 ferits greus. "Mussche s'ha convertit en patrimoni de la ciutat", assegurava el regidor Albert Camps al final de la presentació mentre Uribe i Carmen Mussche signaven llibres. Uribe va explicar que la vivència de Mussche a la ciutat el marca per sempre. "A Granollers, viu de primera mà què és la guerra. Amb aquest bombardeig ell va decidir optar per una posició de defensa dels drets humans i de lluita contra el feixisme". Això el va portar a lluitar amb els aliats contra el feixisme a la Segona Guerra Mundial i a morir en el darrer dia d'aquesta guerra a Alemanya defensant la llibertat i allò que creia just.

A banda del testimoni, els documents que Carmen Mussche conserva del seu pare relatius al bombardeig de Granollers també passaran a formar part del patrimoni de la ciutat: són retalls dels articles que va publicar el diari socialista flamenc on treballava, fotografies del bombardeig –algunes podrien ser inèdites– i també una carta que Robert va enviar al seu millor amic per descriure-li què va passar i què va sentir a Granollers aquell fatídic 31 de maig. "També és una peça clau per la novel·la", va apuntar Uribe. Tot s'ha conservat, gràcies a la seva mare –Vic– que ho va guardar en caixes durant dècades. Aquest divendres, Carmen Mussche va portar a Granollers còpies d'alguns documents referents a la ciutat –també de la carta– amb traduccions fetes per ella mateixa a l'anglès. També es va comprometre a cedir els originals a l'Arxiu Municipal de la ciutat.

RAMON FERLANDIS

La batalla silenciosa del segle XXI

Els EUA i la Xina afronten la creixent 'cibertensió'

La reunió bilateral entre Obama i Xi obrirà una ofensiva diplomàtica

El cap de la Casa Blanca sol·licita col·laboració a les empreses

IDOYA NOAIN
NOVA YORK

Com els imparables ciberatacs que s'han col·locat al capdavant de les preocupacions dels governs i les empreses privades a tot el món, hi ha coses que es fan més eficaçment lluny dels focus. Divendres i dissabte que ve, quan el president dels EUA, Barack Obama, s'entrevistà amb Xi Jinping per primera vegada des que aquest va arribar a la presidència xinesa, ho farà a Sunnyslands, una hisenda privada a Rancho Mirage (Califòrnia). Assumptes de comerç, economia i seguretat apareixen a l'agenda, però n'hi ha un que la domina: la imperiosa necessitat per al president nord-americà d'establir un diàleg directe sobre ciberseguretat amb la Xina. El Govern i l'Exèrcit de Washington ja apunten directament a aquest país com a la principal amenaça en aquest terreny.

Fa només uns anys, ben pocs governs, per no parlar d'empreses, reconeixien haver estat víctimes d'un atac informàtic. Avui, aquesta al·lèrgia a la imatge de vulnerabilitat continua dominant en el sector privat, però els EUA han canviat d'estratègia. Els últims mesos, diversos informes tant privats com oficials han reconegut la creixent realitat dels atacs.

PROVES REALS // «Hi ha proves reals, ja no classificades. Ja no ens movem en el camp teòric; ha canviat la naturalesa de la conversa», explica Richard Bejtlich, cap de seguretat de Mandiant, l'empresa que al febrer va publicar un informe ple de proves que assenyalaven la Unitat 61398 de l'Exèrcit d'Alliberament Popular com a origen dels atacs més sofisticats als EUA.

El robatori de propietat intel·lectual s'identifica com el principal objectiu de la Xina –que nega de ma-

nera vehement la seva responsabilitat i es defineix també com a víctima–, però l'informe més recent obre un altre camp important de preocupació. En un document classificat però donat a conèixer la setmana passada per *The Washington Post*, Defensa reconeixia intrusions en més de dues dotzenes de programes de disseny d'armes, incloent-n'hi alguns de vital importància, com ara sistemes de míssils. I, encara que a diferència d'un altre informe del Pentàgon que al febrer va acusar directament el Govern i l'Exèrcit xinès, aquesta vegada no es va apuntar a Pequín, fonts militars i industrials emmarquen els atacs en una creixent campanya de ciberespionatge xinès a contractistes de Defensa i agències del Govern.

«S'han estalviat 25 anys d'investigació i desenvolupament; és una bogeria», va declarar al rotatiu una font militar. El Pentàgon ha tractat de minimitzar l'impacte d'aquestes intrusions, però la versió pública de l'informe admetia que el ciberespionatge i el ciberbotatge militar podria tenir «severes conseqüències per a les tropes en combat».

ECONOMIA, SEGURETAT I GUERRA // En el nou escenari, que demà també abordarà l'OTAN en la seva primera reunió centrada exclusivament en ciberdefensa, hi ha molt més que dos actors. Hi ha consens, segons explica Bejtlich, en el fet que en matèria ciberofensiva els EUA són la principal potència del món, seguida per Rússia, la Xina i Israel (país amb el qual Washington va llançar l'Stuxnet, un virus per fer malbé el programa nuclear iranià). Experts com Bejtlich consideren precisament l'Iran i Corea del Nord països més preocupants perquè són règims «més disposats a ser més destructius». Però la Xina, seguida de lluny per Rússia, s'identifica com «el pitjor en matèria de robatori, qui sostreu més informació a més víctimes».

UN MODEL D'ATAC

DEL GRUP DE 'HACKERS' APT1 (DEPARTAMENT ESPECIALITZAT DE L'EXÈRCIT XINÈS)

Font: Mandiant

- ESTUDI** Els pirates **investiguen** l'empresa que atacaran: perfils d'empleats en xarxes socials...
- 'PHISHING'** Alguns empleats **reben correus** dels 'hackers' que semblen de la mateixa empresa o de coneguts
- 'MALWARE'** El correu porta un **adjunt** que sembla un document legítim, però que és un **programa** que s'instal·la quan es fa clic
- 'BACKDOOR'** El programa obre una 'porta del darrere' per on els pirates **accedeixen** als ordinadors i a la xarxa de l'empresa

CIBERATACS DES DE LA XINA

Font: Mandiant, via 'The Economist'

PORTATS A TERME PEL GRUP APT1, PER SECTOR I ANY
CADA PUNT INDICA LA PRIMERA VEGADA QUE ES VA ATACAR UNA NOVA ORGANITZACIÓ

les claus L'ESTRATÈGIA DE WASHINGTON

LA DEFENSA
El 2011 el Departament de Defensa dels EUA va designar el ciberespai com a cinquè domini juntament amb la terra, el mar, l'aire i l'espai. Aquell any, en l'Estratègia Internacional per al Ciberespai, es va dotar d'autoritat per «respondre a actes hostils al ciberespai com es faria davant qualsevol altra amenaça al país».

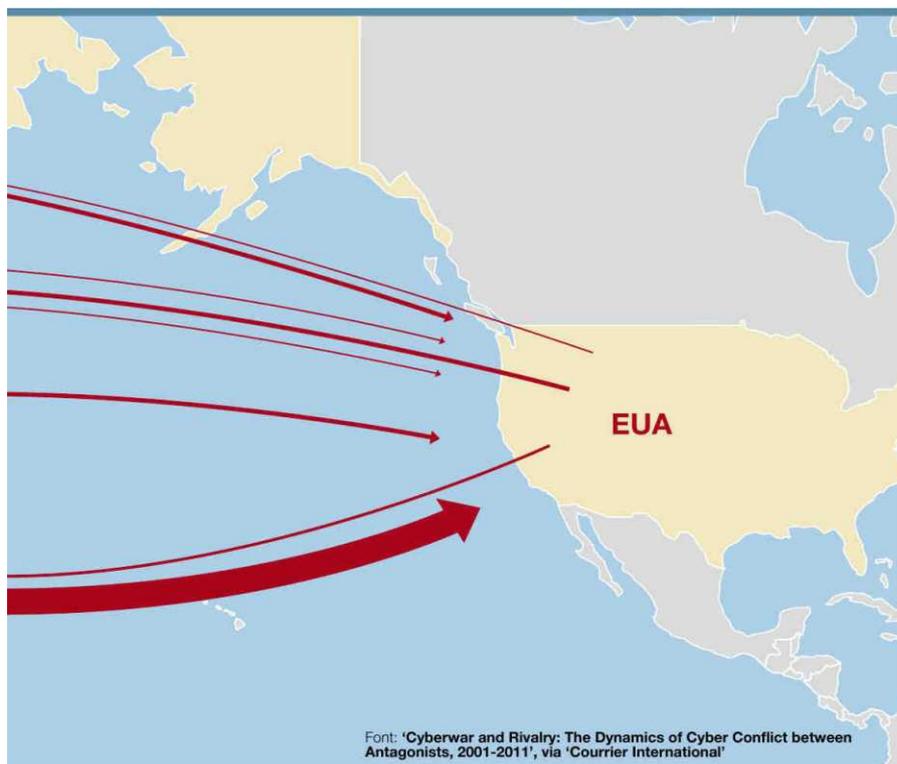
ELS EQUIPS
Les ciberforces de Defensa s'han quintuplicat des que es va crear el cibercomandament militar. El dirigeix el general Keith Alexander, que ha anunciat la creació de 40 nous equips per al 2015. D'ells, 13 seran purament d'atac, no de defensa.

COMPRADOR DE 'MALWARE'
Segons alguns informes EUA és el comprador més gran del món de malware, software maliciós que explota vulnerabilitats d'ordinadors conegudes com a «zero dies» (referència al nul temps que té el productor de software per resoldre l'error que descobreix el malware). És una tendència que critiquen i davant la qual alerten els experts.

SECTOR PRIVAT
El Govern dels EUA ha de cooperar amb el sector privat ja que aquest controla prop del 85% de les infraestructures crítiques. El 2012 aquestes van rebre 198 ciberatacs, incloent-n'hi 23 de petroli i gas i sis de nuclears. El 2009 només se'n van registrar 9.

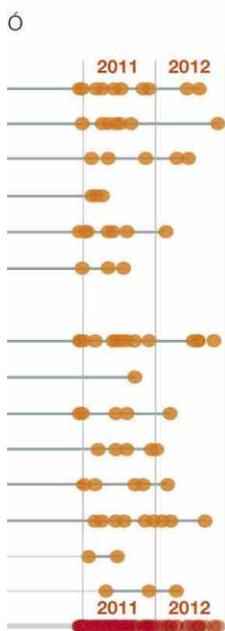
És en aquest últim terreny d'importants implicacions econòmiques on Washington centra molts dels seus esforços. Al febrer, Obama va firmar una ordre executiva instant empreses privades a participar voluntàriament en programes per compartir informació amb el Govern per frenar els ciberatacs, una ordre que les companyies miren amb reticència davant la possibilitat de ser responsabilitzades per les conseqüències. Isurten cada cop més iniciatives al Congrés que intenten endurir les accions contra la Xina, com una plantejada pel senador demòcrata Carl Levin, que insta a bloquejar les importacions si es determina que el país productor s'ha beneficiat del robatori de tecnologia o propietat intel·lectual dels EUA.

«Això pot permetre a Obama fer el paper del bo en la seva reunió amb Xi –explica Bejtlich–, deixant que sembli que el Congrés fa servir el llenguatge més dur».

PRINCIPALS EMPRESES AFECTADES RECENTMENT

Font: 'The New York Times'

	TWITTER	Robatori de dades de 250.000 usuaris
	Google	Accés als servidors i a comptes d'activistes xinesos
	Heartland PAYMENT SYSTEMS	Robatori de dades de 130 milions de targetes de crèdit
	RSA SECURITY	Robatori d'informació sobre un producte de seguretat informàtica
	ارامكو السعودية Saudi Aramco	Eliminació d'informació en 30.000 ordinadors dels treballadors
	The New York Times	Robatori de correus i documents de dos periodistes
	THE WALL STREET JOURNAL	Accés a la xarxa interna del diari

FRANCISCO JOSÉ MOYA

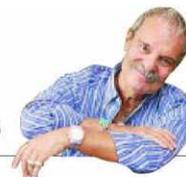
Sigui com sigui, la reunió bilateral entre els dos presidents és el punt fort d'una ofensiva de diplomàcia pública. Alts càrrecs de l'Administració d'Obama, com l'assessor nacional de seguretat, Thomas Donilon; el secretari d'Estat, John Kerry, i el de Defensa, Chuck Hagel, han viatjat recentment a la Xina per començar

a preparar la trobada, encara que sense eludir comentaris crítics directes a Pequín. Ahir mateix *The New York Times* va revelar que ja s'ha pactat obrir converses bilaterals periòdiques sobre ciberseguretat i espionatge industrial al més alt nivell i que començaran al juliol. ≡

De todo **corazón**

JESÚS MARIÑAS

Los **fotógrafos** declaran la guerra a las revistas

Contraatacan y hacen frente a una crisis que parece estar aprovechada por algunos medios. Los fotógrafos del «cuore» se ven apretados y exprimidos, de ahí su reacción y acción conjunta cara a montar una Asociación Protectora de sus ganancias, ahora tan mermadas. Unos sesenta representan al colectivo y encauzan el reivindicador grupo que, entre otras cosas, exige que las revistas vuelvan a pagarles 120 euros por foto, que es lo estipulado legalmente y ha sido rebajado a extremos vergonzosos que van de los 20 a los 70 euros. «Entendemos que han reducido los ingresos de publicidad porque hay menos anuncios, pero nuestro trabajo es nuestro trabajo, por eso planteamos que nos abonen esa cantidad. Así está legalizado», me dice uno de los portavoces. Habrá disidentes, cuentan con ellos, pero incluso se plantean dejar de abastecer material si no se les reconoce lo que les corresponde por ley. Será una guerra abierta si las revistas no admiten, ceden o abonan lo correspondiente. Incluso podría llegar a darse el caso de carecer de gráficos con los que llenar las páginas. Se consideran explotados, malpagados y menospreciados en su esfuerzo.

Es lo que le faltaba al movidito runrún nacional, donde no cesan

Gtres

La presentadora y modelo Eva González en «Masterchef». A la izquierda, Lara Dibildos junto a Joaquín Capel, durante la feria de San Isidro de este año en Madrid

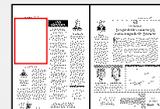
ni las protestas ni la disconformidad. Por esto que yo me distraiga en el desfile de primavera que ya instituyó en su piscina el Hotel Wellington, tan acogedor de la tauromaquia al punto de que en su puerta de entrada tienen a un matador dando un lance como los

que verbalmente prodiga Jaime Ostos contra Mila Ximénez. Vela armas con Mari Ángeles Grajal ante su próximo enlace, como Lara Dibildos ante una prueba como presentadora televisiva similar a la que ayer hizo la cada vez más estupenda Juncal Rivero. Pasma su

seguridad frente a lo poco efectiva que resulta Eva González en «MasterChef». Lo suyo es exaltar la copla y por eso en Canal Sur sigue barriendo audiencias. Pero no da el tono entre aspirantes a maestros culinarios. Decepciona y casi aburre. Mientras, Lara paseó con su nueva pareja, Joaquín, con quien lleva ya tres meses, propietario de una empresa de comida rápida. «Vamos despacito, no hay que precipitarse», asegura Dibildos, y en septiembre volverá al teatro ya

«Eva González no resulta convincente en “Masterchef”. Lo suyo es exaltar la copla y por eso arrasa en Canal Sur»

sin la tutela de Enrique Cornejo. «Será mi primer verano libre en varios años», exhaló ante una Francine Gálvez que cuenta maravillas de lo bien que encontró a María Teresa Fernández de la Vega, una ex vicepresidenta que rejuveneció tras dejar la pesada carga que suponía ser la segunda de Zapatero. Igual que Miriam Díaz-Aroca, que está feliz por formar tándem teatral junto a su cuñada Belinda Washington en una alta comedia titulada «Ni para ti, ni para mí» que estrenan en julio.

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

‘El Mundo’ i el Dia Internacional Contra els Canals Autònomic

Quan d'adolescent jugava al pòquer (ehem) el pitjor que podia passar-me és guanyar, posem per cas, 2.000 pessetes. Corria l'endemà a comprar-me un disc però, al cap d'unes hores, em deia que me l'hauria comprat igual i, per tant, que invertiria els beneficis a anar a fer unes creps. I així, 2.000 pessetes acabaven generant compres per valor de 10.000. Una comptabilitat similar, però sense l'excusa de l'acné, és la que aplicava *El Mundo* ahir, en el seu ja tradicional Dia Internacional Contra els

Canals Autòmic. Anava comparant subvencions d'aquestes cadenes un cop i un altre, fins que semblava que elles soletes eren responsables del deute a les farmàcies, la congelació de les pensions i el magre pressupost contra l'exclusió social, per posar tres exemples del reportatge. L'editorial es titulava "El cost de les televisions autonòmiques és escandalós" i renyava TV3 pels 7,8 milions de dèficit del 2012, però en canvi dels 113 milions de TVE no en deien ni mu. Tot i així, el principal defecte de forma era no recordar enlloc que *El Mundo* té interessos en el camp de la televisió privada. Aznar els va premiar amb una de les primeres TDT, que no van saber convertir en rendible, de manera que ara viuen de la dubtosa pràctica de rellogar-ne la freqüència. I Marca TV, un altre dels seus canals, podria tancar tan aviat com a finals de mes. Per a algú que pretén donar lliçons sobre sector audiovisual, l'expedient resulta més aviat magre.

Al racó de pensar

PÍO MOA

TERTULIÀ A 'EL GRAN DEBATE'

"Franco era un colpista com Companys, però l'un va guanyar i l'altre va perdre"

Mediaset compra els drets en obert de Roland Garros

► Mediaset ha adquirit els drets de transmissió en obert del torneig de tennis de Roland Garros, que es disputa aquests dies a París, i emetrà els partits de forma regular pel seu canal Energy. A partir de les semifinals de divendres vinent i la final de diumenge, i sempre que es classifiqui un jugador espanyol, el grup televisiu oferirà els matxs per Cuatro. Aquesta cadena ja va emetre el 2012 el setè Roland Garros que va guanyar Rafa Nadal. / Redacció